

مجموعه آثار قلم اعلی

۶۵

این مجموعه با اجازه محفل نقد سرورحسانی ولسی ایران
شیردالله ارگانه بتعداد محدود بنظرمور حفظ نگه
شد و استخوانی از انتشارات مصوبه امری نمایانست
شهرالمشیه ۱۳۳ بدع

جناب دکتور محمد افغان - این کتاب را در تاریخ -
۳ شهر العزہ ۱۳۲۲ برای تهیه سواد علمی بلجنه
ملی محافظہ آثار و آرشیو امر مرحمت فرمودند و سنس
۵۴ / ۶۶ / ۱۶
از تهیه فتوکی عینا عودت یافت مشارک الیہ قصد
دارند اصل کتاب را در الانار بین الطلی ارض اتد س
تقدیم نمایند .

میل این کتاب - در این امر این تقریباً همزمان با کتابی که
از حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم در روزی آن کتاب در دست
شده

خروج الراجح مصر

٢٠٢ - ٢١١

هذه زيارة نزلت من قلمي الابي في الاقوي

الاعلي المحضه بسند الشهداء حسين بن علي ^ع
ما سويه فداه

هو المزي المسلي الناطق العليم

شهد الله انه لا اله الا هو والذي

اني انه هو الموهود في الكتب العصف

والمذكور في افئدة المقربين و

المخلصين و به فادت سدة السيان

في ملكوت العرفان يا احزاب الاديان

لعمري نحن قد اتت ايام الاحزان بما

ورد على مشرق الحجة ومطلع البرهان

منا فاح به اهل خنساء المجد في الفردوس

الاعلى

الاعلى وصاح به اهل سرادق العنبر
 في الجنة العليا شهد الله انه لا
 اله الا هو والذى ظهر الله هو الكثر
 المخزون والسر المكنون الذى به
 انظر الله اسرار ما كان وما يكون
 هذا يوم فيه انقضت اية القبل
 بيوم يقوم الناس لرب العرش و
 الكرسي المرفوع = وفيه تكسبت
 رايات الاوهام والظنون وبرز
 حكم انا لله وانا اليه راجعون = و
 هذا يوم فيه ظهر النبأ العظيم الذي

بشريه الله والنبيون والمرسلون
 وفيه سرع المقرين الى الرحقو الحق
 وبشرى وامنه باسم الله المقتردر
 المصين القيوم وفيه ارتفع تحييب
 البكاء من كل الجهات ونطق لنا
 البيان الحزن لا ولياء الله واصفياً
 والبلاء لا حياء الله وامناه و
 الهتم والغم لظاهرا مر الله مبالك
 ما كان وما يكون يا اهل مدائن
 الاسماء وطلعت الغرفات في
 الحجة العليا واصحاب الوقاء
 في ملكوت

في ملكوت البقاء بدلوا الثواب بكم
 البصائر والحمرآ بالسوداء عما أنت
 المصيبة الكبرى والرزية العظمى
 التي بينا نوح الرسول وذاب كمد
 السبول وارفع حين الفردوس
 الأعلى ونخب البكاء من اهل سرد^ق
 الاربعى واحطاب السفينة الحنك
 المستقرين على سر المحبة والوفاء
 اه اء من ظلم به اشتعلت حقائق
 الوجود وورد على مالك الغيب
 الشهود من الذين نقصوا ميثاق

الله وعيونه وانكر واحتبه وبخروا
 نعمته وخادوا باباياته فاه اه ارواح
 الملائكة الاعلى لصيبتك العذراء
 يا ابن سدره المنتهى والسر المستر
 في الكلمة العليا فالت ما ظهر حكم
 المبدئ والمانب وما رأيت العيون
 خبداك مطروحا على التراب بمسبتك
 متع بحر البيان من امواج الحكمة و
 العرفان وانقطعت نآتم السبأ
 بحزنك تحت الانوار وسقطت الانما
 وصعدت فزات الانوار ونزلت
 عبرات

عبرت الاختيار فاه اه به سيد الشهداء
 وسلطانهم واه اه يا فخر الشهداء
 ومحبوبهم اشهد بك اشرف نبي
 الانقطاع من افق سماء الابداع
 وتزيت هنا كل المقربين بطراز
 التقوى وسطح نور العرفان في
 ناسوت الانشاء لولاك ما ظهر حكم
 الكاف واليون وما فتح ختم الرحيق
 المختوم ولولاك ما عرّدت حمامة
 البرهان على غصن البيان وما
 نطق لسان العظمة بين ملا الاديان

بحزبك ظهر الفصل والعراق بين الماء
 والواد وارتفع ضيغ الموحد بن في
 البلاد بمصيدتك منع القلم الاعلا
 عن صريره وبحر العطاء عن امواجه
 ونسأله الفصل من خزيرها وانها
 الفردوس من خزيرها وشمر العدل
 من اشراقها اسهد انك كنت آية
 الرحمن في الامكان وظهور الحجة و
 البرهان بين الاديان بك اخبر الله
 وعده وانظهر سلطانه وبك ظهر
 سر العرفان في البلدان واشرق
 نوره

نيرا لا يقان من افق سما، البرهان
 وبلت ظهرت قدر الله وامر
 واسرار الله وعلمه لولاك ما ظهر
 الكنز الخزون وامره المحكم المحمود
 ولولاك ما ارتفع النداء من الافق
 الاعلى وما ظهرت لنا الى الحكمة
 والبيان من خزائن قلم الاب هي
 عبيبتك تدل فرح الجنة للملأ
 وارتفع صرخ اهل ملكوت الاسماء
 انت الذي باقالك اقبل الوعد
 الى مالك الوعود ونطقت السدة

الملك لله منالك الغيب والسبح
 قد كانت الاشياء كلها شيئا واحدا
 في الظاهر والباطن فلك اسمعت
 مصائبك تفترقت وتشتتت وصار^{رت}
 على ظهورات مختلفة والوزن ^{يرق} يتساوى
 كل الوجود لو جودك الفداء يا مشرق
 وحى الله ومطامع الاله الكبرى وكل
 النفوس اصيبتك الفداء يا مظهر
 الغيب في ناسوت الانشاء اشهدك
 ثبت حكم الانفاق في الافاق وذات
 اكباد العشاق في القراق اشهدك
 النور

التورناح لمصيباتك والطور صحا
 بما ورد عليك من اعدائك لولاك
 ما تجلى الرحمن لابن عمران في طور العز^ل
 انا ديك واذكرك يا مطمع الانقطاع
 في الابداع ويا ستر الظهور في جبروت
 الاختراع بك فتح باب الكرم على العالم^ل
 واشرق نور القدم بين الامم اشهد
 بار تفاع يد رجائك ارتفعت اباد^ا
 المكنات الى الله منزل الايات و
 باقنا لك الى الافق الاربعي اقبلت
 الكائنات الى الله مظهر البيئات

انت النقطة التي بها فصل علم ما كان
 وما يكون والمعدن الذي منه
 ظهرت جواهر العلوم والفنون
 بمصيبتك توقفت قلم التقدير و
 ذرفت دموع اهل التجريد فاهاه
 بحزنك تزعجت اركان العالم وكأ
 ان ترجع حكم الوجود الى العدم أنت
 الذي بامرك ملأ كل بحر وضاح كل
 عرف وظهر كل امر حكيم لك نبت
 حكم الكتاب بين الاغراب وجرى ذرات
 الرحمة في الماء فدا قلبت اليك
 يا امرئ

يا سائر الثوراة والابجيد ومطلع آيات
 الله العزيز الجليل بك بنيت ^{بنيته} قد
 الانقطاع ونصبت راية التقوى
 على اعلى البقاع لولاك انقطاع عرف
 العرفان عن الامكان ورائحة ^{الدين}
 عن البلدان بقدرتك ظهرت
 قدرة الله وسلطانه وعزه واقدا ^{ره}
 وبك مناج بحر الجود واستوى سلطان
 الظهور على عرش الوجود اشهد بك
 كسفت سيات الحلال وارقت
 من انصر اهل الضلال ونجت انا والظن

وسقطت آثار سدرة الأوهام
 فبمك الأظهر ترنيت مدائن
 العشق وأخذت الظلمة نور الأفق
 ولبت سرع العشق إلى مقرّ الفداء
 وأصحاب الاستنطاق إلى مطلع نور
 اللقاء يا سرّ الوجود ومالك الغيب
 الشهود لم ادراية مصيبتك أذكرها
 في العالم وانية رزايك ابنيها بين
 الامم انت مهبط علم الله ومشرق
 اياته الكبرى ومطلع اذكاره بين الورى
 ومصدر امره في ناسوت الانشاء
 يا قلم

يا قلم الاعلى قل اول نورٍ سطع ولاح
 واول عرفٍ تصوع وفاح عليك يا
 حفيف سدرت البيان وشجر لايقا
 في فردوس العرفان بان اشرفت قهسُر
 الظهور ونطق مكلم الطور وظهر حكم
 العفو والعطاء بين ملا الانسا^{شاهد}
 انك كنت صراط الله وميزانه ومشرق
 اياته وسطلع اقتدار ومصدر
 اوامره الحكمة واحكامه النافذة
 انت مدينة العشق والعشاق
 جنودها وسفينة الله والمخلصون

١٥
ملا حجا وركابها بديانك ملاح يهجر
العرفان يا روح العرفان واشرق
نيرا لايقان من افق سماء البرهان
نبت آتاك في ميدان الحرب والجدال
ارفع حنين مشارق الجمال في فردوس
الله الغنى المتعال بظهورك نصبت
راية البر والتقوى ومحت آثار البغي
والفحشاء، اشهد انك كنت كنز لنا
علم الله وخرينة جواهر بيانه وحكمته
مصيبتك تركت النقطة مفرها الاعلا
واخذت لنفسها مقاما ساءت الباء
انت

انت اللوح الاعظم الذي فيه رقت
 اسرار ما كان وما يكون وعلوم الآت
 والآخرين وانت القلم الاعلى الذي
 بحركته تحركت الارض والسماء و
 توحيتهم الانبياء الى انوار وحدان
 رب العرش والعرش اه اه عصيبتك
 ارفع عنيب البكاء من العزوس
 الاعلى واتخذت الحوريات لانفسهم
 مقاما على التراب في الجنة العليا
 طوبى لعبدا نوح لصديقاتك وطوبى
 لامه صاحبت في بلاياك وطوبى

لعين جرت منها الذموم وطوبى
لارض تشرفت بحمدك الشريف
ول مقام فاز باستقرار حبلك اللطيف
سبحانك اللهم يا اله الظهور والجل
على غصن الطور اسئلك لهذا النور
الذي سطع من افق سماء الانقطاع
وبه ثبت حكم التوكل والتوحيص في
الامداع وبالاحباد التي قطعت في
سبيلك وبالاكباد التي ذابت في
حباك وبالدماء التي سفلت في
ارض التسليم امام وجهك ان تحضر
للذين

للذين اقتبوا الى هذا الاسم الا^{علا}
 والذوق العليا وقد رهم من^{قلبك}
 الاعلى ما لا ينقطع به عرفا قباهم
 وخلصهم عن مدائن ذكرك وثنا^{لك}
 اى رب ترهم منجد بين من نفحات
 وحيك ومنقطعين عن دونك في
 ايامك اسئلك ان تسقيهم من
 يد عظامك كوثيقا^{لك} شتم
 اكتب لهم من براءة فضلك اجر
 لقائك اسئلك يا اله الاسماء
 بامرك الذى به سيجرت الملك

والملكوت وسبداً لك الذي اتخذ
 منه اهل الجبروت ان تؤيدنا على
 ما نحب وترضى وعلى ما نرتفع به
 مقامنا في مساحه عزك ونباط
 قربك اى رب نحن عبادك اقبلنا
 الى تحليات انوار نير ظلمورك الله
 اشرق من افق سما وجودك اسلك
 بامواج تجربنا نك امام وجه
 خلقك ان تؤيدنا على اعمال
 امرتنا بها في كتابك المبين
 انك انت ارحم الراحمين ومعصوم

من في السموات والارضين
 ثم اسئلك يا الهنا وسيدنا
 بعد ذلك التي احاطت على
 الكائنات وبقدرتك الذي
 احاط الموجدات ان تورد عرش
 الظلم بانوار نير عدلك و
 تبدل اربكة الاعتراف بركوب
 الانصاف بعد ذلك وسلطانك
 انك انت المقدر وعلو ما نشاء
 لا اله الا انت المقدر

التدوير

الطامع بودا

اثر مجرب ص ۳۰۷

عبادت را از ثمره وجود محروم ممانا
 و از هر جودت قسمت عطا فرما
 تویی مقتدری که توت عالم توتست
 ضعیف بنمود و شوکت امرای ارض
 ترا از مشیت باز نداشت از تو میظلم
 فضل قدمیت را و عنایت جدیدت را
 تویی فضال و تویی غفار و تویی
 بخشنده و توانا:

الطامع بودا مسیحا مقتدرا

اثر مجرب ص ۳۲۰

شهادت میدهم که تو بوصف مکتب
 معروض

معروف نشوی و با ذکر موجود آ
 موصوف نکردی ادراکات عالم
 و عقول امم بساخت قدست علا
 مایذنبی راه نیابد و پی نبرد انا
 چه خطا اهل مدینه است ما را از افق
 اعلامیت منع نمود و از تقرب ببحر
 اعظمت محروم ساخت بکبرف از
 کتابت امم البیان و این کلمه ازان
 موحدا مکان چه نامی پاسبی از عبای^د
 ظاهر که کل و از شناسائیت باز
 داشتی بیک قطره از دریای رحمت

نارحم را بیفرد و یکباره ازنا محبت
 عالم را برافزود ای علیم اگر چه غافلیم
 ولکن بکرمت متشبث و اگر چه جاہلیم
 بجز علت موعده تویی ان جواری
 که کثرت خطا ترا از عطا باز ندارد
 و اعراض اهل عالم نعمت را سد نماید
 باب فضیلت لا زال مفتوح بود ه
 شبی از دریای رحمت کل را بطرف
 تقدیر مرتب فرماید و در شبی از بحر
 جودت تمام وجود را بغنای حقیقی قانی
 نماید ای ستار پرده بر مدار
 لا زال

لا زال ظهورات کرمت عالم را احاطه
 نموده و انوار اسم اعظمت بر کل تا^{بید}
 عبادت را از بدائع فضلت محروم
 مغان و اکاهمی بخش تا بر عهد نبییت
 کواهی دهند و شناسائی ده تا
 بسویت نشتا بند رحمت همکارا
 احاطه نموده و فضلت کل را اخذ کرد
 از امواج بحر بخشیت بصورت طلب و
 طمع ظاهر هر چه هستی توئی مادونت
 لا یبق ذکرنا الا بالدخول فی ظلك و
 الورد فی دیاطک در هر حال امر^ش

۲۵
قدیمت را مطلقیم و فضل عمیت را
میجوئیم امید چنان که نفسی را از
فضلت محروم نسازی و از طراز
عدل و انصاف منع ننمایی تو بی
سلطان کرم و ممالک عطا و الهیمن
علی من فی الارض و السماء

اللہنا معبودا

الکبر مجرب ۳۳۰

از تو ام و بتو امدم قلبم را بنور صفا
منیر فرما توئی مقتدری که قدرت
عالم و اسم از اقتدارت بازند آ
از یک اشراق ز نیر کرمت در این عالم
کرم

کم ظاهر و از ملک تجلی از غیر وجودت
 عالم وجود موجود ای پروردگار آنچه
 لائق آیات نیست اخذ نما و آنچه غافل
 عطا فرما تویی ان بخشند که بخشست
 محدود بحدود نه عباد تو نیم تو امیدوار
 و از تو میطلبیم تویی فضائل و تو ^{بخشند}
 الهام معبود املک استقصوا

بچه لسان تو است که خایم غافل بودم
 اکاهم فرمودی معصن بودم براقب
 نایبید نمودی مرده بودم از ارجیا
 زندگی بخشیدی پشمرده بودم از کو

از کتب ص ۳۲۳

بیان که از قلم و حنجر جاری شده تا زکی
 عطا کرده پروزدگار و جود کل از
 جودت موجود از بحر کرمت مشروم
 مفر ما و از دریای رحمت منع مکن
 در هر حال توفیق و تائید میطلبیم
 هازنما، فضل بخش قدیمت را
 سائلم تویی مالک عطا و سلطان
 ملکوت بقا؛

ارشاد مجرب ۳۲۴

الطامع بود اگر بیا رحمتا

تویی ان سلطانیکه سلاطین عالم
 نزد اسمی از استقامت خاضع و خاشع
 او کرده

ای کریم کرمت عالم را خاطر نموده
 و رحمت سبقت گرفته ترا قسم میداد
 بکاره علیا و اقتدار قلم علی که این
 عبد را مؤید فرمائی بر آنچه لایق
 ایام تو است عزیز باراده وطن اعلا
 نموده و قاصدی قصد غایت نمود
 کرده او را مدد فرماتا تا بر خدایت آید
 نماید و با انتشار او امر و احکامت
 مشغول گردد ای کریم این فقیر را از
 بحر غنایت محروم مفاو این مسکین را
 در ظل رحمت مقررده که شاید از نجات

وحي تازه شود وحيات ابدی فانز کرد

تونی قادر و توانا و تونی عالم و دانا

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَلِيُّ الْعَلِيُّ

الهاکرها رحمتا

در مجرای ص ۳۱۹

تونی ان سلطان که بیست کلمه است و

موجود گشت و تونی ان کریمیکه اعما

بندگان بختت دامنغ نمود و

جودت و انان داشت از تو سوال

مینا بر این عهد و فانز زمانی مانجه

سب خجالت در جمع عوالم و تونی

مقتدر و توانا و تونی عالم و دانا

الهام عبود امقصد کرم ارحم
 ظانها از تو و اقتدارها در قبضه
 قدرت تو هر که داند بند کنی از ملک
 بگذرد و بمقام رفعتش مقاماً علیاً
 رسد و هر که داند ازی از خا^ک
 پست تر بلکه هیچ از او بهتر پرورد^{گار}
 بانگاه گاری و نگاه گاری و عدل
 پرهیز گاری مفعول صدق و مبطلیم
 و القای ملک مقتدر و مجربیم
 امر امر تو است و حکم آن تو و عالم
 قدرت زیر فرمان تو شرحه کنی عدل

۳۱
صرفت بل فضل محض يك تجلی از
تجلیات اسم رحمانت رسم عصیان
از جهان براندازد و بخونامد و يك
نیم از نسا آن یوم ظهورت عالم را
جلاعت نان مزین فرو نماید ای توانا
نا توانان را توانائی بخش و مردگان را
زندگی عطا فرما شاید ترا بیابند
و بد ریای آگاهیت راه یابند و بر
امرت مستقیم مانند اگر از لغات
مختلفه عالم عرف ثنائی تو متصووع
شود همه محبوب جان و معبود در
چهاروی

چه نازی چه فارسی اگر از آن محروم
مانند قابل ذکر نه چه الفاظ چه معانی
ای پروردگار از تو میطلبیم کل را
راه نمائی و هدایت فرمائی تو بی
قادر و توانا و عالم و بینا:

الها معبودا اعسجودا

ارعم محراب ص ۳۱۷

شهادت میدهم بوجدانیت تو
و فردانیت تو و بخششهای قدری
و حیدرتو توئی ان کرمیکه امطاً
سحاب سماء رحمت بر سر بند و صنیع
مازیده و اشرفات انوار افشانت

بر خاص و مطیع تابین ای رحیمیکه
 سازج رحمت نابت را شاهد و ^{مهر}
 عنایت کعبه امرت را طائف از تو
 سؤال مینمائیم فضل قدیمت ^{مطلبیم} را
 وجود جدیدت را میجوئیم که بر ^{مهر} نظر
 وجود رحم فرزانی و از فیوضات آیات
 محروم نمانی جمیع محتاج و فقیرند
 و انت الغنی الغالب القدر

پاکا پادشاهان

دوم کبر هر ۲۸

هر گاهی بر یکتائیت کواهی داده
 قوی ان توانا نیکه جودت وجود را
 موجود

موجود فرمود و خطای "دعایات با
 باز نداشت ای کز لیر از مطلع نور
 منور نما و از مشرق غنایت ثروت ^{حقیق}
 بخش تویی بخشند و تو انا یا حسین
 باکو پروردگار تویی یا دشاهی که
 امرت را بخود عالم منع نمود و سطوت
 امم از اقتدارت باز نداشت تویی
 ان کرمیکه عصیان اصل امکان
 ملکوت عفرانت را منع نمود رحمت
 بمشابه غیث ما اطل بر غاصی و مطیع
 نازل ای رحیم بندگانت را از دریا

بجشت منعم و محروم مساز توئی

بجشنده و محرومان

الها معبودا مسجودا

ادب محراب ۳۳

شهادت میدهد عبد تو بوحدان^ت

تو و فرزند انیت تو و از بدافع فضلت

مسئلت مینماید آنچه را که سزاوارش

تو است و ظهور و بروزش از دست تو

عالم محو نشود سخا با و همام او راست

نماید و غم ظنون او را از اشراق

باز نداد ای کریم صاحب بصیر

و معنی بزرگت شهادت داده و بر

سبقت

سبقت رحمت کواه عبادت دازدرد

شناسانی محروم منما و از انوار وجه

ظهور منع مفرها تونی محشده و هجر

لا اله الا انت الغزير الثاني :

الها معبودا

رحمة کرب ص ۳۳۳

ترا ذکر منما یر و بحبل عنایتت متمسک

و بذیل رحمتت متسببتم از تو امر ^ش

قدیمت را میطلبم و فضل عمیت را

میجوئید امسلك با نوار انبیا نك و

رسلك ان تو یدنی علی ذكرك و ثنا ^ك

والعمل بما امرتني به في كتابك انك

انت المقدر وعلى ما تشاء لا اله الا انت

انت العفو والكرهية

۳۳۴

بنام خداوند بجا الما کریم رحیم

شهادت میدهم بوجدانیت و فردا^{نیت}

تو و بابینکه از برای تو شکر و مشی

من بوده و نسبت جودت عالم وجود را

موجود فرمود و کرمت ام را با اسم اعظم

راه نمود بعضی بوساوس ختاس از

دریای رحمت محروم گشتند و برخی

از تجلیات افتاب حقیقت متور^{ند}

ای کریم از تو امرزش قدیمت را^{میطلبم}

در رحمت

ورحمت عميمت راميچو لير اير عبد را
 حفظ نما از شهادت نفوسيكه اعراض
 نموده اند و از دريای عدلت ممنوعند
 الهی الهی احفظ عبدك بجودك وكرمك
 من شر أعدائك الذین نقضوا عنك
 و میثاقك او رب لا تمنی عن
 رحیمك الخنوم ثم ایدنی علی الاستقامه
 الكبرى لئلا تمنی عما رعبادك
 عن التقرب اليك انك انت المقدر
 علی ما نشاء و فی قبضتك زمانم
 من فی السموات و الارضین

الها معبود امقصوا

۳۱۲ اری

بکمال عجز و اینها را از تو مسئلت میمایم
 این عبود را از شرنا عقین حفظ فرما
 و از ظل سدت منتهی و صریر قلم
 اعلیٰ محروم نساز ای شهیدان الو
 لوی ملک و الامرا ملک اسئلك بصر لک
 المستقیم و نبأک العظیم ان توفیق
 علی ما یرفع به امرک بین عبادک فک
 انت المقدر علی ما نشاء لا اله

الان انت المهیمن القیوم

الها کریمیا رحیمیا

۳۱۴ اری

البنی

اینست بصر من امام وجه تو و از تو
 میطلبد آنچه را که سزاوار بخشش تو^{ست}
 و عرض میفاید ای خدا مرا از برای
 مشاهده خلق نمودی از تو میطلبم
 مرا محروم مفرمانی و اینست بمع من
 و عرض میکند مرا از برای اصفا از عذ^م
 بوجود آوردی ای کرم در از اصفا
 محروم مفرمانا جمیع موجودات بر
 بنشست کواهند مشرق فقر امانا
 و ملکوت غنایت حاضر و جمعی غایب
 امام امواج بحر عرفانت فار فضل

بی منتزاهیت را امل و سنا کنند ای
 پروردگار کرمت علت طمع شدن
 وجودت سبب ابرام عبادت را محروم
 مفرما هم بخش وهم بیامرز و هم عطا
 نما تویی قادر و توانا به

از ۶۳۳

الها معبودا مقصودا محبوبا
 و هم بانوار و همت متوجه و قلبم
 بسطر عنایتت مقبل و از تو میطلبم
 عطای قدیمت و بخشش جدیدت را
 تویی ان توانا سیکه بیک کلمه اسمنا
 و زمین را خلق نمودی و نظام فرشت
 و قدرت

و قدرت و عظمت و فضل و وجود
 و کرمت قرار فرمودی تا صاحبان
 بصرا تا قدرت و عظمت را در کل
 اشیا ملاحظه نمایند و بر بزرگیت
 کواهی دهند ای خدا فقیر را از با
 عنایت محروم نما و از دریا ^{مست}
 منع مکن توئی صاحب عطا و قادر
 و توانا و الهی بر علی السلام

الها کریمایکا خداوندنا

اربع ۳۳۷

جودت و وجود را هتو بخشید و
 موجود نمود از دریا ^{مش} رحمت محرو

مما اینظلمان داد رطل سدن
 عدلت ماوی ده و فقیران را بجز
 عنایت راه نما توئی مالک خود
 و سلطان عطا

الها معبودا

اربع ۳۶۸

این نهالست تو غر سر بمودی از
 امطار سحاب رحمت ایش ده توئی ان
 کره میکه عصیان عالم ترا از کرم منع
 بنمود و از مباح فضلت باز نداشت
 توئی که هودت وجود را موجد فرمود
 و بافق اعلی راه نمود عبادت را از
 بران

صراط مستقیمت منع مفرمانا توئی
فادرو توانا:

۳۳۸ اربعه
الها معبودا ملکا ملک الملوکا
از تو میطلبم تا بید فرمائی و توفیق
عطا کنی تا با نجه سزاوارا یا مرتوست
عمل نماید و تا بل خود و کرم تو است مشغول
کردم ای کریم فلان را بجزا کاه
راه نما و کین امت را با نوار اسمت منور
فرمنا و باعمال طیبه طاهره و اخلاقی
مرضیه مؤید دار لک انجیر و التباء
و لک الفضل و العطاء این عمله

فانیه را بسراق عرفانت راه نمودی
 و در ظل جناب محبت ماوی دادی
 تونی بخشنده و توانا و دانا و بدینا

۳۳۹

الها معبودا مسجودا

سین کله از کلمات علیا ارض و
 سما را خلق فرمودی و بسیک قطره از
 دریای وجودت وجود را موهود نمودی
 تون مقتدری که قوت و قدرت
 حیاطه ارض و فراعنه بلاد ترا از
 اراده منع ننموده او کریم فقیری
 بیایب توجه نموده وضعیتی بحال
 اقتدارت

اقتدارت تمتحبتہ از تو کرم
 قدیمت را میطلبد و عفو جہدیت را
 سائل و اعلیٰ اور از دریای فضل
 محروم منما و از کوشش زندگانی ابدی
 ممنوع مساز توئی قادر و توانا
 ای پروردگار ذرات عالم بر غنای
 گواهند و بر فضلت مقرر و معترف
 ایامثل تو غنی مثل منی فقیر را
 محروم مینماید خامشا و کلواشہد
 ویشہد کل الاشیاء بانک انت اکرم
 الاکرمین و ارحم الراحمین

اربع ۳۴۱

الهای نیا و اکراما و حیما ملکا ما لکا
 همه عباد تو اند و از کلمه تو از عدم
 بوجود آمدند و معترفند بر فقر تو
 و عنای تو و جهل خود و عالم تو و ضعف
 خود و اقتدار تو و عجز خود و سلطانی
 تو و ای کریم ما را از امطار سماء
 رحمت محروم ممانا و از امواج بحر کرمه
 منع مکن این نهالهای وجود بید
 عنایت تو غرس شد حال وقت
 ترقی و نمو است و منتظر نسیانیمنا
 تو و ربیع مکرمت تو بوده و هست
 از این

ارباب و من الماء، كل شيء حي بما وسع
 فما اذا كرمت از قبل در دانی و قاصد
 و مطیع و قاصی مشاهده شد
 و حال موجود و مشهود پس برهان
 ثابت شد کرمت بخدود نبوده و
 عفوت توقف نکرده وجودت از
 موجودات منع نشد در هر حال تا
 فضل بهیمنتهایت با بصارت عدل و
 انصاف مشاهده شده و میشود
 نزد نجر عفران عصیان این عباد
 مذکور نه و در عرضه ثروت و غن

(۱) در الخیر مجیب
 ... و جعلنا من الماء...
 منط شده است

فقر و احتیاج این عباد را مقدار ^{نی}
 از دایع عطایت مبطلیم و دست ^{ها}
 بنادگاه عظمت بلند نموده ایم ای
 عنقا را از ما بچودت در گذر و ای
 ستار بکبریت ستر نما و ای فضال
 فضلت را باز مدار مجرمیم و لکن
 از تو ایم محروم منما بعدیم و لکن
 بساط قربت را امل و سائلیم ما را
 منع مکن تویی راه نما و صاحب عطا
 لا اله الا انت رب العرش والتری
 و مالک الاخرة و الاولی
 حمد الها

الها معبود املکا

حمد و ثنا سزاوار تو است چو که از
 مشتی نراب خلق را خلق فرمودی
 و کوه برینش و دانش عطا نمودی ای
 کریم از تو میطلبم آنچه را که سبب حیات
 اندی و زندگی سرمدیت ما را
 محروم نما وجود از وجودت موجود
 او را از طراز عنایت منع مفرما
 و کل را بتجلیات انوار غیر تو حید
 سؤر کردان لك الامر في البدء
 والاعاد و لك الحكم يا مالک الايضا

وفاتك العباد

الهامعبودا مسجودا

۳۷۳

این مشت خالک را از اهتر از کلمه
 مبارکه منع منما و از حواریت محبت
 محروم مساز دریاها فی عالم بر رحمت
 محبطه ات شاهد و گواه و اسما ناما
 بر دروغت و عظمت مقرر و معترف
 ای دریای کرم قطره بشطرت تو حبه
 نموده و ای آفتاب بود وجود خودت
 طلب کرده هستت مقدم از ذلیل
 و برهان و استوائت بر عرش منور از
 ذکر

ذکر و بیان رجا می افند و قلوب

ارتقا^ی . ارتقا^ی ایادی نفوس بر بخشش

کواهِیت صادق و شامد سیت

فاط^ع حق چه که اگر کمرشود دست ارتقا^ی

نمایا موخت قراب چه و ارتقا^ی چه

ای کمر نیر رحمت از افق هر شوق^{هر} ظا^{هر}

و نیم عطایت از هر شرطی منا^ط طغ

محتاجان بابت عطایت دامطلبند

و عشاق رویت لقایت را چون خلق

از تو و امید مکنونه قلب از تو سزاوار

انکه امام و عود اغیار و مخرخان کوی^ط

بجز از حد بدی مزین غمانی و با سم

بدیجی فائز فرمائی تویی آنکه از اراده^{ات}

ارادات عالم ظاهر و از مشیت^ت مشتت

ام نافع و جان قابو طالبان^ت قطع

نشده و نمیشود کواه ایستقام کلام^ت سبأ

لا تعظوا ای کریم عبادت در بحر^ت نفس

و هو می مشاهده میشوند نجات^ت

امل و بخششهای قدیمت را مسائل

تویی قادر و توانا و معین و دانا

اطا معبود امقصو^ت

۳۴۴ از

فقیری از فقر آء قصد بحر عطا نمود

وظایف

و جاهلی از هملازه بکلیات افتاب
 علمت توقعه کرده سنوال میکنم ترا
 بله ما نیکه دوراه تو در ایران رخنه
 شد و بنفوسیکه سطوت ظالمتر
 و ظلم مشرکین ایشان را از توقعه
 بتوضع نمود و از تقرب نازنداشت
 اینکه کنیز خود را اولنفاق با عیان
 و شهنات در بین حفظ فرمائی و
 دو ظل قیاب اسم کریمت ما و می
 نونی قادر بر کل و مهین بر کل
 اشهد و تشهد الاشیاء کلها بانک

انت المقدر القدير

۳۴۶

الهامعبود اسجد اكرهيا رحيمًا

تواكفني ودانا في ابن عباد لنا لي

محببتت راد وخرائن افندك وقلوب

باعتت حفظ عمودتد حال از تو

مبطلبيم ومسئلت مينانيم بنا را از

بنا رقتين وخائنين حراست نما و حفظ

فها تولى قادر و توانا

۳۴۷

بگو ای آقای من و مولای من ^{والله}

من و پدید آورنده من

سؤال میکنم از دریاى بخشش تو که این
طمان

فضال نوردسته در بوستان محبت خود

از کون حیوان بوستان و از اریاح

خریف حفظش نما تویی تو انا و تو

دانا ای خدای من بتور و آوردم

ترا ذکر منایم و بمبار کی سمت از

دونت فارغ و از ادم ای خدا بتو

فا ظریر و از تو میطلبیم ظاهر کن از

ما آنچه داکه سرا و در تو و ایام ^{ست} تو

تویی عطا کننده و بخشند

کریم رحیم

گو ای منی هم بوجدانیت و فردا ^{نیت}

تو از تو میطلبم آنچه را که بدو ام ملک
 و ملکوت باقی و پابنده است تو بپای
 مالک ملکوت و سلطان عیب و
 شهود ای پروردگار مسکینی بجز
 غنایت تو چه نموده و سائلان بجز بد
 کرمت اقبال کرده او را محروم ممتا
 توئی ان فضائلیکه ذرات کائنات
 بر فضلت کوا فروداده توئی ان بختند
 که جمیع ممکنات بر بختت اعتراف نمودند
 این بند از کل گذشته و بحال خود و
 اذنیال کرمت تمام و تسبیح جسته
 در

و در جمیع احوال بتواناظر و تراشا کر
 اگر اخابت فرمائی محمود و در امر و اگر
 رد نمائی مضاعی در حکم تویی از مقتد^{که}
 کل فرد ظهورش عاجز و قاصر مشاهده
 شوند ای کره این عبد را بنود و ^{مکنا}
 تویی قادر و توانا و مالک بود و عطا

الهی الهی این عبد را از سر نفس و هو
 حفظ فرما و بنور بر و تقوی مزین
 دارای مالک من مملوکت ترا ذکر سنا^{ید}
 و لزال سیرش منظر عنایات لای^ت

تو بوده و هست پس با زکن باب ^{هستند}
 و قسمتی عطا فرما این عبد مستک
 از یک کلمه علینا عالم وجود را موجود
 فرمودی و با انواع مانده و نعمت و آلاء
 لا اخصی من ذی دانتی توفی بخشنده
 و تو انا لا اله الا انت العلی الاعلی

۳۵۱

الها پروردگار را محبوبا مقصودا
 بتو آمد ام و از تو میظلم آنچه را که
 سبب بخشش تو است توفی بجز خود
 و ممالک وجود لا زال لیاظت عقلت
 ظهور بخشش و عطا عباد خود را
 شروع

محروم منما و از بساط قدس و قرب
 منع مفرطاً تویی بخشنده و مهربان
 لا اله الا انت العزيز المنان
 پروردگار مهربان پادشاه دادار
 حمد و ثنا و شکر و بیها ترا سزا است
 که کج شناسائی داد و دل و دلیه
 کناردهی لطیفه و بود در ازار و کل
 بر آنکس یعنی تویی توانا نیکیه توت و
 شوکت عباد ترا ضعیف بنمود و لشکر
 غفلت و عسکر غرور و ثروت ترا از
 اراده باز نداشت در حینیکه سهلاً

منینه و بعضا از جمیع جهات طیار
 باستقامت تمام قافرو بما یبغی قافل
 نظام فراغنه و از کفتار منع نکرد
 و قهر جباریه از اراده غالبه منع
 نساخت ای پروردگار دستور انرا
 راه نما و بخود دانائی و علم لدنی مدد
 بخش شاید عباد تو ابراه راست و خیر
 بزرگ بشارت دهند و فائز نمایند
 ای کریم یزوت ساطع و امرت غالب
 و حکمت نافذ اولیانت را از دریا و
 بخشش مبروم مساز و از برای سربک
 از قلم

از قلم عنایت آنچه الیوم سزاوار
 فصل توانست مرقوم نما و معتدّر زها
 تونی توانا و تونی دانا و بدینا ای
 پروردگار دستوران را نگاه نما
 تا با باکاهی خود غافلین را نگاه نمایند
 و کمرها را از ابراه او بند تا کل در ظل
 قباب عظمت و سدر رحمت جمع شوند
 و نشینند آنچه را که قوه سامعه از
 برای آن بظهور آمد و مشاهده
 نمایند آنچه را که قوه باصره از برای
 آن موجود گشته امر از تو و ظاهر آن تو

بسم الله الامير الاعظم العالمين
 السلامه منوذا محبونا كرمنا ورحمتنا
 توتى ان علميكه پيچ امرى از تو مستور
 بنوده و نخواهد بود و توتى ان خير
 از اسرار قلوب و نفوس و صدور انما
 بوده و خواهى بود هر عمل ناپاكي بمشانه
 نور بتورا حج اراده ات خالك را از افلاك
 ملكذ راند و سقوطت صخره صماد آت
 نمايد اى خداوند انا عبدت صيانت
 ترا اراده نموده از او بيد برو قولش
 هر ما توتى كرميكه احدى از اولين
 نماين

واخرین از سماء فنسبت بحر و مری نکشت
 این خدمت را از عبادت محمد قبل
 حسن نظر از قول مزین فرما توئی شهن
 بر همه اشیا و محیط بر ارض و سما
 لا اله الا انت القضا الکریم

الهی الهی سراج امرت دادی من حکمت
 بر افر و خلق از اریاح مختلفه حفظ نما
 سراج از تو و خراج از تو اسباب سما
 و زمین و درقصدت قدرت تو امر را
 عدل عنایت تو ما و علما را انصاف

توحي ان مقتدر بكيه حركت قلم اهير
 مبرمت راضرت فرمودى واوليا^{را}
 راه مؤذى قوئى مالك قدرت و
 ملك اقتدار لا اله الا انت
 العزيز المناد

السماء الذى ظهر من نفسك الاعلا
 واليهاء الذى خلق من جمالك الهى
 عليك يا مظهر الكبرياء وسلطان
 البقاء ومليك من فى الارض و
 السماء اشهد ان بك ظهرت
 سلطنة الله واقداره وعظمت الله
 وكرامته

زاده پنجم روزه مبارک میم
 بیت بنو بیت شراز
 اعمه کرب ۹۲

وكبر آياته وملك اشرف شمس
 القدم في سماء القضاء وطلع حجاب
 الغيب عن افق البداء واشهد ان
 بحركة من قلبك ظهر حكم الكائن و
 النون وبرز سر الله المكنون
 وهدت المهكات وبعثت الظهور
 واشهد ان بحالك ظهر حال المعبود
 وبوجهك لاح وجه المقصود و
 بكلمة من عندك فصل بين المهكات
 وصعد المخلصون الى الذرورة
 السليبا والشركون الى الذرورات

الشُّفلى والشَّهيد بان من عرفك فقد
 عرف الله ومن فاز بلبقائك فقد
 فاز بلبقاء الله فضوبى لمن امن بك
 وبابائك وخضع بساطتك و
 شُرف ملبقائك وبلغ برصانك
 وطاف في حورك وحضر تلقاء
 عرشك فويل لمن ظلمك وانكرك
 وكفر بابائك وجاحد بساطتك
 وحارب بنفسك واستكبر لذي
 وجهك وجادل بيهانك وفر
 من حكومتك واقتدارك وكان
 من

من الشركين في الواح القدس من
 اصبح الامر مكتوبا فيا الهى و
 محبوبى فآرسل الي عن ميمى رحمتك
 وعنايتك نفحات قدس الطافك
 لتخذ بي عن نفسى وعن الدنيا الى
 شطرق ربك ولقائك انك انت
 المقتدر على ما تشاء وانك كنت
 على كل شئ محيطا

عليك يا جمال الله ثنا الله وذكره
 وهبآء الله ونوره اشهد بان ما
 رات عين الابداع مظلوما شهيد

كنت في إمامك في غسرتي البلايا مرة
 كنت تحت التماسل والأغلال و
 مرة كنت تحت سيوف الأعداء
 ومع كل ذلك أمرت الناس بما
 أمرت به من لدن عليم حكيم
 ووحى لضرك الفداء ونفسي لبدا
 الفداء اسئل الله بك وبالذين
 استخذأت وجوههم من أنوار
 وجهك وانبعوا ما أمر وأمرحنا
 لنفك ان يكشف السجيات التي
 خالت بينك وبين خلقك ويرد
 خم

خير الدنيا والآخرة أنت أنت

المقنن والمتعالى العزيز الغفور الرحيم

صل اللهم يا الهى

على السدرة واوراقها واعضاءها

وافنائها واصولها وفروعها ابدى

انما انت الحسنى وصفاتك العليا

ثم احفظها من شر المعتدين وخبوء

الظالمين لك انت المقنن والقدير

صل اللهم يا الهى

على عبادك القانتين وامانك

القائرات انك انت الكريم ذو الفضل

العظيم لا اله الا انت الصغور الكريم

عليك يا عصف الله

زيارة من عصف الله

ذكر الله وثناؤه وثناؤه من في جبروت النقا

وثناؤه من في ملكوت الاسماء

طوبى لك عما وفيت ميثاق الله

وعهدك الى ان فديت نفسك اماماً

وجه ربك العزيز المختار انت

المظلوم وجمال القيوم قد حملت

في اول ايامك في سبيل الله ما نأجت

به الاشياء وتزلزلت الاركان

طوبى لمن يدركك ويتقرب بك

الى

الى الله فالق الاصمجا
 هو العزى المسلى الناصح العليم
 يا قلم قد جاء كرتة بعد اخرى ما
 اخذت به الاحزان اهل الهناء
 الذين امنوا بالله مالك الاسماء
 واطر السماء وطاروا باجفة العرفان
 في هواء الايقان واعترفوا بما نطقوا
 به لسان العظمة في الامكان
 يا قلمي الاعلى قد اتتك مصينات
 ناحت بها سكان الفردوس الاعلى
 والحبسة العلنيا والذين طافوا العرش

زيارته
 ام الهالكين

في السباح والمساخ اسمع نداي ثم
 اذكر المصيبة التي بها اخطت الهوى
 اسمى القيوم وانفهم بها الصبر و
 الاصطباذ وتفرقا في الديار
 قل اول روح به ظهرت الادواء
 واول نور به اشرقت الانوار عليك
 يا ورقة العليا المذكورة في الصحيفة
 الحسنة انت التي خلقك الله للقبأ
 على خدمته نفسه ومظهر امره
 ومشرق وحية ومطلع اياته
 ومصدر احكامه وايدك على
 شان

شان اقبلت بكثك اليه اذا عرض عنه
 العباد والامناء وسمعت ندائه الا
 واجبه وكنت معه في كل الاحوال
 الى ان هاجرت من ارض الطاء الى
 الروراء ومن الروراء الى ارض الترس
 ومنها الى هذا السجين الذي سمي
 بكلا الاسماء من لدى الله فاطر
 السماوات وكنت في الليالي والايام
 قائما بلقائه وناظرة الى وجهه
 وطائفة حول عرشه وسماعته
 ندائه وسماكته في بيته وممسكته

بهجته ومنتبهة باذبال رداء
 كرمه وفضله الى ان جاء القضاء
 واضغفك بما كان مكتوبا في كتاب
 الله رب الاخرة والاولى وحملت
 شدائده الى ان انفقت روحك
 في سبيله امام وجهه طوبى لك
 يا امسى ويا ودقيق والمذكورة
 في كتابي والسطورة من قلبي الاعلى
 في زبرجى والواحن اشهدا فاك
 شربت رحيق العرفان من كأس
 البيان وصبرت فنيما ورد عليك
 من اللان

من البائس، والقرآن في سبيل^{الله}
 منزل الآيات ومظهر البينات و
 تشهد أنك امننت به وبكتبه و
 رسله وما انزله من السماء مشيته
 وهو آء ارادته افرح في هذا الخيز
 في المقام الاعلى والحيثة العليا و
 الافق الابهي بما ذكرك مولى الاسماء
 تشهد أنك فزت بكل الخيز و
 الله الى مقام طاف حولك كل عز
 وكل مقام وضع، قد كنت نائمة
 على الفراش وكان قائما على خد^{منك}

العيين الاعظم ومن دونه الاعضاء
 ثم ذوى القربى والاماء اللاتي كن
 من اهل سرادق العظة والعصمة
 ثم اللاتي حصلن الله من اوراق
 سدق امره واثمار شجره فضله
 وكان الاعضاء يدخلون عليه
 بسلام ويخرجون باذكار وزخرف
 واسفات وبعد صعود روحك
 نزلت عبراتهم وصعدت ذفرائهم
 وناح كل ذي قلب وذو مقام عند
 ربك مالك الارضين والسموات

فاهاه بحزنك خزنت اهل خبآء المجد
 وفضاط الفضل وذرفت عيون
 اللآئى طُغْنَ حول العرش بمصبتك
 ظهر الفرع الاكبر وذرفت الابصار
 تلقآء وجه ربك المختار وَمُحَن
 المَقْرَبَاتِ عَلَى بَشَائِنِ فَا حَتَّ بِنُوحِهِمْ
 اهل الحبة العليا والفردوس ^{علا} الا
 والملا الابهي الذين ظافوا في ازل
 الا زال حول ارادة ربهم مالک المبدأ
 والمآل يا ورقة العليا قد بدل
 بحزنك اليوم بالليل والفرح بالحزن

والشكون بالاضطراب الى ان خاطت
 الاخران من في الامكان بما حزن الآ
 المكنون والسر الخزون والقيوم ⁴ الله
 فدى نفسه القادر اعطام الوجوه
 يا قلم اصبر لان الاخران اخذت الغيب
 والشهود وضع ما كنت عليه وقل
 مقبلًا الى الله مولى الاسماء، وفاطر
 السماء الهى الهى امثلك مجزون
 اصفيا نك ودموع اورامك والاحزان
 التى فيها ذابت الاكاد فى البلاد بان
 تعفر عنادك واما نك الذين ذكرنا
 ١٠٥

بما نزل من سما عناقك وفم اراتك
 اي رب تروي الهسوم احاطت ^{مظنا}
 اسمك القيوم والاحزان اهل سردي
 مجدك وعظمتك استلك بزفر الهن
 وعبر انهن فنيا ورد عليك في اياك
 بان تنزل على اهل بيتك مما تسكن
 به افندتمهم وسترح بانفسهم
 لسلا يعلموا ما يزميد على حزنك في
 ايامك ثم اعفر كل امة ووردت
 بيتك وناحت فنيا ورد في هذا اليو
 الذي غيره قصناك وحزن اوليا ^{لك}

٨١
واصفيا كنت ثم اتبعك الحاضر
الذي كان قائما على خدمتك و
شريكا في مصائبك وفاطما بنتا
ثم اغض الله الامم التي سافرت
والذين هاجروا من ديارهم الى ان
حضروا وسمعوا ثم رجعوا ثم الذين
ارادوا افضلك ومواهبك وجودك
وعطائك انك انت المقدر على
مناقشة لو تريد لتجد الخزن فرحا
في ملكك وكيونته اللهم سرورا
بين عنادك لا اله الا انت الحقور
الكرور

الكبر ثم اسئلك مرة اخرى يا اله
 الاسماء بنفوذ امرك واخاطبه مشيتك
 واسرار كتابك وما جرى من قلبك
 الاعلى في صحيفك وزبرك يا من تغفر
 في هذا اليوم عبادك وامانك
 كلمهم وكلمهم الذين اقتبلوا اليك و
 فازوا بذكرك وقاموا على خدصتك
 انت انت الغفور الكريم والعطوف
 الرحيم لا اله الا انت العلي العظيم

هو الشاهد الجدير

يا ثواب يا ايها الورقة المنبتة

لعم صرم مبارك

من سدرتي والمؤانسة معي عليك
 هياي وعنايتي ورحمتي التي سبقت
 الوهود؛ أنا نبشرك بما تقر به عينك
 ونظنن به نفسك ويفرح قلبك
 ان ربك هو الشفق الكريم؛ قد
 رضى الله عنك من قبل ومن بعد
 واختصك لنفسه واصطفاك بين
 الامم؛ لخدمته وجعلك معاشرته
 هيكله فالليالي والايام اسمع
 مرة اخرى رضى الله عنك فضلا
 من عنده ورحمة من لدنه وجعلك
 صالحا

صاحبه له في كل عالم من عوالمه
ورزقك لقائه ووصاله مبدأ
اسمه وذكره وملكوته وجبروته
طوبى لامةٍ ذكرتك وارادت
رضائك وخصت عندك : و
تمسكت بحبل حاك وويل لمن
انكر مقامك الاعلى وما قدر
لك من لدى الله مالک الاسماء
واعرض عنك وجاحد شأنك
عند الله رب العرش العظيم و
الحمد لله رب العالمين :

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي خلق الخلق بكلمة من عنده
 وارسل اليهم الرسل وانزل عليهم الكتب
 ليهديهم الى صراطه المستقيم. اللهم
 انه لا اله الا هو اقرر العظمة وقدرة
 وسلطانه واعترافا لفرادتيته. و
 وحدانيته لم ينزل كان في علو العزّة
 والارتفاع ولا ينزل يكون في سمو
 العظمة والامتناع. لا اله الا هو العليم
 الحكيم. يا اهل الوفاء اذا حضرتم لذكر
 رسم الورقة المليئة التي صدرت
 الا الاية

الى الرزق الاعلى فقوا وقولوا السلام
 والتكبير والثناء عليك يا ايها
 الورقة المباركة المنبتة من السدر
 اشهد انك امنت بالله وانياته
 واجبت فدائه واقبلت اليه و
 تمسكت بحبله وثبتت بلذيل
 فضله وهاجرت في سبيله و
 اتخذت لنفسك مقاما في الغربة
 حبا للقائه وشوقا لخدمته رحم
 الله من تقرب اليك وذكرك بما
 نطق القلم في هذا المقام الاعظم

سئل الله بان يغفرنا ويغفر الذين
 توجبه واليك ويقص لهم وانجهم
 ويعطيهم من بدائع فضله ما ارادوا
 انه هو الجواد الكريم الحمد لله اذ
 هو مقصود العالمين ومحجوب
 العارفين :

هو الذكر العليم

يا قلم الاعلى قد انت المصيبة الكبرى
 والرزنة العظيمة اذكر من بعد الى
 الرفيق الاعلى والافق الابهي
 قل اول بيضاء ظهر واسرق من
 انة

بارئانه في غير الانبياء عليهم السلام

افق سماء رحمة ربك مالك السماء
 وفاطر السماء واول عرفٍ سطح من
 رياض العناية والبقاء عليك يا
 مطلع الوفاء بين الاخيار ومشرق
 الرضا بين الاحرار اشهد انك
 تمسكت بالكتاب اذ نبذ الشركون
 وراهم وتثبتت بذيل الكرم اذ
 افكرو المعتدون باهوآئهم طوبى لك
 يا اخي بما كنت هدا فيهم الغناء
 في سبيل الله مالك ملكوت السماء
 ونصي مالك يا كلهم بما فرزت بالوارر

القدر اشهد أنك وقت البشا
 اذ نقضه اهل التفات وسرعت
 الافق الاعلى اذ رفع النداء بين
 الارض والسماء وكنت مع ربك في
 موارد الباساء والخسراء الى ان
 خرجت معه منبتاً من ارض الظاء
 بما اكتسبت ابادى الاشقياء ووردت
 مع مولك في الزوداء القام الذي
 جعله الرحمن مقر عرشه في سنين
 متواليات اشهد أنك امنت بالله
 واعترفت بما نطق به لسان العظيمة
 بر

بين البرية وشرب الرحيق الخمر
 اذ فتح ختمه باسمه القيوم وطايرت
 مرة اخرى من العراق مع فيروالاقا^{ان}
 وكنت قائما امام الوجه في الشى
 الامساق الى ان ووت مع ربك
 ارض السر التي سميت بادنه ومنها
 الى البحر الاعظم وكنت معه في
 سنين معدودات وحاضر الذي
 المظالم في الصباح والساء الى ان صارت
 بقوادم الامتياق الى الله مالك
 يوم الميثاق واحتد بك اياتك

الابيض الى الفردوس الاعلى المقام لله
 لا يرى فيه الاظهورات عنانية ربك
 الفضائل القدير: اليها: الشرق
 من افق سما، عنانية ربك عليك و
 على اولك واخرك وظاهرهك وباطنك
 ورحمة الله وبركاته: سبحانك
 يا اله الغيب والشهود ومرق الوحد
 اسئلك بانوار عرشك وباشراق
 انوار نير برهانك وبالنور الذي
 سطع من افق ارادتك في ايامك بان
 تغفر لي ولوالدي وللمن امن بك
 رب العالمين

ويا اياك اي رب اسئلك بهذا
 الرمز الطاهر المقدس ويا الذي
 طاف حولك وقام على خدمتك الى
 ان انفق روحه في سبيلك في السجين
 الاعظم امام وجوه العالم بان تؤيد
 عبادك وامنانك على ما يتضوع
 به عرف وضاآئك ثم قدر لهم بحجوة
 وكرمك ما يكون معهم في كل عالم
 من عوالمك انك انت مولى الورد
 ومالك العرش والثرى لا اله الا
 انت العفو والكريم

يا اهل الفردوس الاعلى عليكم ذكر الله
 وثنائه وفضله والظافه وسأله
 وصلواته وكل ذكر خير كان في
 كتابه المبين:

هو عليكم يا اهل القبور سلام
 الله مالك الظهور ومكلم الطور
 طوبى لکم قد فزتم بالایمان فی ایام
 فیها ارتعدت قرآنصر الادیان
 البهائم علیکم وعلى اولکم وانحرکم
 وظاهرکم وباطنکم

هو يا عبد الله قد شهد الفلم
 الاعلى باقائك وتوحيك الى الو^{حه}
 عليك بهيآء الله وبها، اولياءه
 واصفياؤه ثم الذين طافوا العرش

في العشي والاسراق

هو يا حنيف سدره المنتهى عليك
 بهيآء الله مولى الورى ورب العرش
 والشرى وبانحة الفردوس الاعلا
 عليك سلام الله مالك الاسماء

وقا طر السماء

هو يا امه الله جناتك بارك

واقبلنا الى رسك ونسئل الله
 ان يرزقك في كل حين ما قد ربه
 في الجنة الصلي الاهل اليها انه يعمل
 ما يشاء امر من عنده وهو العزيز

الوقاب

هو يا ورقة يا امة الله عليك
 سلام الله ورحمته ونوره وفضله
 ونسئله لك امواج بحر غفرانه و
 اشرفات انوار شمس عطائه انه
 هو ارحم الراحمين واكرم
 الاكرمين

هو شيب

هو غولي لكم يا أسراء الأرض
 انتم الذين اقبلتم الى ديار الغربة
 شوقا للقاء مطلع نور الاحدية و
 حلمتم في سبيل الله ما ناح به سكان
 الملكوت انتم الذين ما منعتكم
 سطوة الامراء عن ذلك الاسماء
 ولا نغيب الغراب عن ربكم العزيز
 الوفتاب:

يا هو صدينا لكم يا اهل المهنا
 انتم الذين شربتم الرحيق المخوم
 باسمه القيوم في يوم عجاب

يا نفحات الارض واسرارها
 واوراق السدين واثمارها حويج
 لكن قد اتخذت لنفسك في ظل
 عناية ربك مقامًا عليا و
 مقامًا كريمًا

هو العزيز

سبحانك اللهم يا الهي والاه الاسماء
 استلكت باسمك الذي به سخرت
 الاشياء وما خلق بين الارض والسماء
 ان تنزل على ورقك من ملكوت
 قدرتك ما ينبغي لجلوك وفضلتك
 انور

اى رب تراها متمسكة بحبل عنتنا
 ومتشبثة بذيء كرمك قد رلها
 كل خير في كتابك انك انت الغفيا
 الفئال الكريم لا اله الا انت
 العزيز العظيم

هو الله العزيز

ذكر الله في شهر الفراق ان يا ايها
 الاحباب فاصبرون يا اياكم ان لا
 تغفلوا عن ذكرنا ثم ايامنا بالحب
 فاذكرون في قل قد غاب جمال الرب
 وبكيت بذلك كل العيون ثم احترقت

اربع محرم
 ص ٢١٢

كل القلوب ؛ وانك انت يا رصنا
 ذكر يا حي ثم تغشيتني ثم تغردت عز
 محبوب ؛ ثم فكر في ايام الروح كيف
 ظهر بينكم وكان فيكم في سين معد
 فاحفظ نفسك والذينهم كانوا في
 بيتك من كل اناث وذكور ؛ ثم اعلم
 باننا جعلنا هذا اللوح نصيبا لنفسك
 لتستثق منه رواج الله العزير
 المحبوب ؛ وارسلنا من هذا
 القميص رواج الفضل على كل من
 دخل في خلق الوجود فهو بيتنا
 قاتريا

١٥٥
فابلها ويحدها ما يقربه الى مصر
عز مشهود : ومن يقرب هذا اللوح
وكان في قلبه حب مولده ليرفي
في المنام ما اراد من لقاء الله العزيز
المحبوب : كذلك مننا عليك مرة
اخرى لتكون راضيا مني وعن
نفسك في هذه الايام التي ما ادرتها
المقربون : ثم ذكر من لنا كل من في
بيتك لبيت بينكم حب الله ثم على
الامرهم يستمعون : ثم ارفع الى الله
انت يا الله الى الذي منا مع عبد

وهذا ما وصيناكم بالحق ان انتم
تعرفون : والروح عليكم وعلى الذنوب
على رءسهم يتوكلون : ۱۵۲

کتاب عهدی

ادعیه کتب ص ۱۱۱

اكر افق اعلی از زخرف دنیا خالیست
ولكن در خزان او توکل و تقوی از بر
و ذات میراث مرعوب لا عدل له
کذا شتم کین نكذاشتیم و بر شیخ نغیر زد
ایر الله در ثروت خوف مستور و
خطر مکنون انظر و ای اذ کروا ما انزل
الرحمن فی الضرفان و یل لکل همزة
لمزة

لمزة الذي جمع مالا وعدده ثروة
 عالم را وفانی نه آنچه را فنا اخذ
 نماید و تغییر پذیرد لائق اعتنائند
 و نسبت مکر علی قدر معلوم مقصود
 اینمظلوم از حمل شد آند و بلا یا و
 انزال آیات و اظها و بیانات احتما
 فارضغینه و بعضا بوده که شاید
 افاق افند اهل عالم سوراقتان
 متور کردد و با سایش حقیقی فائز
 و از افق لوح الهی نیز این بیان لایح
 و مشرق باید کل مان ناظر باشند

ای اصل عالم شمارا وصیت می‌نمایم
 با صیغه سبب ارتفاع مقامات شما
 بتقوی الله تمسک نمایند و بزرگی
 معروف تست کنند راستی می‌گویند
 لسان از برای ذکر خیر است او را
 بکفتار زشت می‌آید عفا الله
 عما سلف از بعد باید کل بما ینبغی
 تکلم نمایند از لعن و طعن و مایه تکذیب
 به انسان اجتناب نمایند مقام
 انسان بزرگت چند و قبل آنکه
 علیاً از مخزن قلم احمد ظاهر امروز
 دوز است

روزگیت بزرگ و مبارک است
 در انسان مستور بوده امر و زطام
 شده و میشود مقام انسان بزرگ
 اگر بحق و راستی تمت نماید و بر
 ثابت و راستی باشد انسان حقیق
 بمثابه انسان لدی الرحمن مشهور
 شمس و قمر سمع و بصر و انیم و اخلاق
 منیر و مضیئه مقامش اعلی المقام
 و آثارش مرتب امکان هر مقبولی بود
 عرف قیصر با یافت و بقلب ظاهر
 بافق اعلی بوجه نمود او از اهل دنیا

در صحیفه حمز که در حدیث و تدوین
 با سببی تو اشرب منه بد کرمی الغریز
 البدیع ای اهل عالم مذهب الهی
 از برای محبت و اتحاد است او را سب
 عداوت و اختلاف منمائید نزد خدا
 بصر و اهل منظر اکبر آنچه سب حفظ
 و علت راحت و اسائیر عباد است
 از قلم اعلی نازل شده و لکن جمال از
 چون مرتبای نفس و هو سندان حکیمت
 بالفه حکیم حقیقی غافلند و نظون
 و او همام مالحق و عامل یا اولیاء الله
 و امنانه

واما آنکه ملوک مظاهر قدرت و
 مطالع عزت و ثروت حقند در
 باوره ایشان دعا کنید حکومت از
 بان نفوس عنایت شد و قلوب را
 از برای خود مقرر داشت نزاع و
 جدال را منوی فرمود بهیأ عظیمیا
 فی الکتاب هذا امر الله فی هذا
 الظهور الاعظم و عصمه من حکم الحق
 و زینه بطراز الاثبات انه هو الـ
 الحکیم بمظاهر حکم و مطالع امر که بطور
 عدل و انصاف مزینند بر کل

اعانت ان نفوس لازم طوبی الامراء
 والعلیاء فی البهائم اولئک امناء
 بین عبادی ومشارق حکامی بین
 خلقی علیهم بیانی ورحمتی وفضل
 الذی احاط الوجود = در کتاب تقدیر
 در این مقام نازل شد آنچه که از
 افاق کلانتر انوار بخش الهی لامع
 وساطع و مشرق است با اعضائی
 در وجود قوه عظیمه و قدرت کماله
 مکنون و مستور با وجهت احضار
 او ناظر ناشید نه باختلافات ظاهریه
 از او

ازاو وصية الله انك نايدي اعضا
 وافتان ومنتسبين طرا العضم اعظم
 ناظر باشند با نظر واما انزلنا ه
 في كتابي الاقدس اذا غيظ حجر الو
 وقضى كتاب المسد في المال توجوا
 الى من اراده الله الذي لشعب من
 هذا الاصل القديم مقصود ان
 اين آيه مبارکه عضم اعظم بوده
 كذلك اظهرنا الامر فضلا من عندنا
 وانا الفضال الكريم قد قدر الله
 مقام العضم الاكبر بعد مقامه ا^{نه}

هو الامر الحكيم: قدا صطفينا الاكبر
 بعد الا عظم امر من لدن عليم خبير
 محبت اعضان بركل لازم. ولكن ما
 قد را لله لهم حثاف اموال الناس
 يا اعضان و افنان و ذوى قرابتي
 نوصيكم بتقوى الله و معروف و عما
 ينبغى و عما ترتفع به مقاماتكم
 براستى ميگويد تقوى سر دار اعظم
 از براى نصرت امر الهى و جنوديكه
 لايق اين سر دار است اخلاق و عما
 طبيه طاهره مرضيه بوده است

بگوای عباد اسباب را بسبب^{الشیء}
 منمائید و علت آنها در علت اختلا^ص
 مساوید امید آنکه اهل بها بکلمه
 مبارکه قل کل من عند الله ناظر باش^{ند}
 و بسکله علیا بمشابه است از برای
 اطفاء نار غضبیه و بغضا که در
 قلوب و صدور مکنون و مخرو^{بست}
 احزاب مختلفه از این کلمه واحد
 سوارانجا حقیقی فائز میشوند
 انه بقول الحق ویهدی السبیل
 وهو المقتدر العزيز الجمیل اخترا^م

وملاحظه اعضان بر کل لازم لا عز
 امر و ارتفاع کله و این حکم از قبل
 و بعد در کتب الطبی من کور و مسطور
 طویلهن فاذنبا امر به من لدن
 قدیر و همچنین احترام حرم و
 الاله و افشان و منتسبین ^{صیبا} تو
 بخدومه الامم و اصلاح العالم
 از ملکوت بیان معصود عالمیا
 نازل شد آنچه که سبب حیات عالم
 و نبات ام است نضایخ قلم اعلی
 و کوش حقیقی اصفا نمائید اذنا خیر
 ذک

لكم تمنا على الارض يشهد بذلك

كأبي العزيز البديع

اذا فزت بلوحى واخذك حذب

اناني ول وحيك سطر السحر و

قل اشهد انك مشرق ايات

الله ومطلع برهانده ومصدر امر

ومصهبط وحيه بظهورك طلعت الشمس

من مغرظها وبند آتاك امخذب

الاشياء الى موحدتها والحاق الى

خالقهم انك انت الذي حملت الشا^{ند}

تبارا والسلايا باجمعها واشهد انك

قمت على امر الله بسطان ما منعته
 سطوة البلوك ولا ضوضاء المماوك
 اسئل الله بك بان يؤيدني على هذا
 الامر على شان لا يمغني شئ من
 الاشياء ولو فقتني على الاستقامة
 الكبرى انه هو المقدر على ما
 يشاء اى ريت تراني قائما لدى باب
 فضلك ومتشببا باذياتك
 عنايتك اسئلك بالاسم الذي
 به انقلبت الارض وصاروا اليها
 سافرا بان تغفر لي ولمن امرت
 لوحدتتك

بوحدانیتک و فردا ہفتک تم انطقے
 بڈنا آنک میں خلیقک لاقوم بحولک
 علی مافات عتی فی ایامک ای رب
 قدمضت ایامی وسوف بعضی ما
 بقی منہا اسئلک بان لا تنظر لی
 عن سرادق رحمتک ولا تعبد فی
 عن ظل سدت جودک ای رب اشہد
 بانی انا الفقیر المسکین وانک انت
 الغنی القتدر الغفور الکریم
 ای رب لا تنظر الی عبادک واعمالہم
 تلقاء مدین امرک فانظر الی سماء

عظمتك و بجزودك و شکر فضلك
آنك انت المصن الذي نطق كل شئ
بسلطنتك و اقتدارك لا اله الا انت

المتغالي العزيز الحكيم

بنام كوينك تو انا

ای صاحبان هوش و کوشا اول و ثانیست

ملک

معنوی خرد

کلین معانی خای

مکرین و ای صمد

سلیمان عشق خرد و سنای

خانان وطن مکیروای

عنقهای بقا خرد

فان و فاعل

ایست مکان تو اگر بلامکان

پیر

۴۷۶
مکتب مطبوعه صدر از ص ۴۲۱
در دفتر کتب
«...» در نسخ حکایت
(۱۰)

پیرخان برپری و املاک مقام خود

دایگان معنائی

ای سپر روح هر طبری را نظر بر

اشیا است و هر بسلی را مقصود

جمال کل مکرطی و افشا عباد که

ترب فانی قانع شدن از اشیا ن

باقی دور مانده اند و بیکانهای بعد

نوحه نموده از کلهای قرب محروم

گشته اند زهی حیرت و حسرت و

افسوس و دریغ که با برقی از امواج

رفوق اعلیٰ گذشته اند و از افق ^{مانند} _{اند}

ای دوست در روضه قلب خیر کل
 عشق مکار و از ذیل بلبل حب و شوق
 دست مدار مصاحبت ابرار و اغنیت
 دان و از خرافت اشرار دست و دل
 هر دو بردار

ای پسر اصناف کدام عاشق خرد در
 وطن معشوق محل گیرد و کدام طالب
 که بی مطاوب راحت بودید عاشق صیاد
 تحیات در وصال است و موت در ^{قرا} فر
 صدرستان از صبر عالی و قلوبشان
 از اصطبایر مقدس از صد هزار جا
 در گذرند

درگذرند و مگوئی جانان شتابند

ای سیرخاک

براستی میگویم غافلترین عباد کس است

که در قول مخادله نماید و بر برادر خود

تفوق جوید مگو ای برادران ما غما

خود را بسیار نیندند با قوال

ای پیران ارض پرستی بدانید

قلبی که دران شبان شب حد بائی

باستدالبته بجزروت باقی من در دنیا

و از ملکوت تقدیس من در این ^{دنیا} _{نشو}

ای سیرخاک از تو تا حرف امتناع ^{تر}

وسدن ارتفاع عشق قدمی فاصله

قدم اول بردار و قدم دیگر بر عالم قدم

گذار و در سرفروغ خلد و از دشواری

لبسوانچه از قلم عزت زول یافت

ای	ای
سینه تاوی	در سینه
از مدیحه دل	در سینه
و هم بگذرد و معارج	حالاک شو و زلف لاله
عزت یقین آمد از چشم	آن قدم گذار
حق بکشتا تا با	قلت

روح پاک تر و اهنک بینی و تبارک الله
ساحت اولاک نما احسن الخالقین کون

ای پیر هوی بر اسی لبسوخیم فای

جمال باقی شناسد و دل مرده

خز بکلی بشمرده مشغول نشود زیرا که
هر قرینی قرین خود را جوید و بچسبند

الن کیرد

ای پسر تراب کور شو تا جاهل بینی و
گر شو تا سخن و صوت ملیم را شنوی
و حاصل شو تا از علم بضیب بروی و
فقیر شو تا از بحر غنای لایزال قسمت
بیزوال برداری کور شو یعنی از
مشاهده غیر جمال من و کور شو یعنی از
استماع کلام غیر من و جاهل شو یعنی
از سوای علم من تا با چیم پاک و دل

صیب و گوش لطیف نباحت قدم در آن

ای صاحب دو چشم

چشمی بر بند و چشمی بر کشا بر بند

بعضی از ظالم و عالیان بر کشا یعنی بیجا

قدم حانات

ای پیران من تو سم که از نغمه و رقاب

فیض بهره بد یار فنا راجع شوید

و جمال کل ندیدت باب و کل باز کردید

ای دوستان

بجمال فانی از جمال باقی مگذردید

و بجا کمان تازی دل مسدودید

ای

ای بس و روح وقتی که بلبل ^س قد
 معنوی از بیان اسرار معانی ^{شود} مسموع
 و جمیع از غنمه و معانی و ندای سبحان

مسموع کردید

ای خورشید عقلمتد ریغ که صد هزار
 لسان معنوی در لسانی با حق و صد
 هزار معانی عینی در لحنی ظاهر و لکن
 کوشی نه تا نشود و قلبی نه تا مرفی ^{بل} بنا
 ای مسکنان ابواب لامکان باز کنند
 و دیار خانان از دم عاشقان زینت
 یافته و جمیع از این شهر و خانی ^م حرم

مانند اندک اقلیلی و ازان قلیل
 با قلب طاهر و نفس مقدس مشهور
 نکست الا اقل قلیلی

ای اهل فردوس برین اهل ربین
 اختیار نمائید که در رمضان قدر
 عزت رضوان روضه جدیدی ظاهر
 گشته و جمیع اهل عالمین و میا کل
 خلد برین طائف حول آن گشته اند
 پس خمندی نمائید تا با مقام درانید
 و حقائق اسرار عشق را از ایشان آفر
 جوئید و جمیع حکمت های بالعمه اصله
 از ایشان

از انما در باقیه اش بنیامید قوت
 الصبار الذین هم و خلوا فیہ آمنین

ای دوستان من

ایا فراموش کرده اید ان صبح صادق
 روشنی را که در ظل شبیره انبیا که در
 نزدوس اعظم غرس شده جمیع در
 فضای قدس مبارک نزد من جا
 بودید و سبه کلمه طیبه تکلم فرود
 و جمیع ان کلمات را شنیده و صد
 کشتید و ان کلمات این بود
 ای دوستان رضای خود را بر

من اغنیاء مکنید و آنچه برای شما
 نخواهم هرگز نخواهید و باد طهای
 مرده که با مال و ارز و اوده شده
 نزد من میآید اگر صد در صد
 کنید حال آن که او آن فضا را بنظر
 در آید و بیان من بر همه شما معلوم
 در سفر شتم از اسطر قدس که در
 لوح پشم از فردوس است مسافر است
 ای مردگان فراتر غفلت
 قرنها گذشت و عمر که انما یرتابنا
 رساندند امید نفس پاک از شما آید
 قدر

قدس ما دنیا مدد را بجز شکر مستتر ^{قید}
 و کلمه توحید بر زبان میرانید مستور
 مرا محبوب خود دانسته اید و دشمن
 دوست خود گرفته اید و در ارض
 بکمال غرخی و سرور و شوق میمانید
 غافل از آنکه زمین من از تو میراد است
 و اشیای ارض از تو دیگر ترا گرفتار ^{بصیر}
 بکسانی صد هزار زن و از این سرور
 خوشتر دانی و فساد از این حیات
 شکو تو شمره؟

ای خاک مشترک من تو ما تو سم و تو

از من مایوس سیف عصیان بشیر
 امید تو را برین و در جمیع حال بنو
 نزدیکم و تو در جمیع احوال از من دور
 و من عزت بی زوال برای تو اختیار نمودم
 و تو ذلت بی منتهی برای خود پسندیدم
 آخر تا وقت ناتی مانند مجموع کن
 و فرصت را مگذار

ای سپهر هوی اهل دانش و بینش ^ط
 کوشیدند و بوصول ذی الحلال فائز
 نگشتند و عمرها را دیدند و بقاء
 ذی الحلال نرسیدند و توانا و بین
 بمنزل

بمنزل رسیده و نا طلبیده بمطلب واصل

شدی و بعد از جمیع این مقام و مرتبه

بجای نفس خود چنان محبت مانندی

که هشتت بحال دوست نیفتاد و

دستت بدامن یار نرسید فتحی بوا

من ذلك يا اولي الاضداد

ای اصل د یار عشق شمع باقی را اریح

مانی اخاطه نموده و جمال غلام روحانی

دو غبار تیره ظلمانی مستور نماید

سلطان سلاطین عشق بر دست

رعایای ظلم مظلوم و خماسه ندی

درد دست جفدان گرفتار جمع اهل سرا^{دق}

ابهی وملا اعلیٰ نوحه وندبه مینمایند

وشما در کمال راحت در ارض غفلت ^{مت} ۶۱

نموده اید و خود را هم از دوستان ^{لص} نما

محسوب داشته اید فبا ^{تظان} نظر و

ای مجملای مکرر و سلیم

چرا در ظاهر دعوی شیانی کنید و در

باطن ذنب اغنام من شدن اید مثل

شما مثل ستاره قبل از صبح است که

در ظاهر در ری و روشن است و در

باطن سبب اضلال و مسازکت

کارهای

کاروانهای مدینه و دیا و مزار است
 ای بظاهر راسته و بیاض ^{است}
 مثل شام مثل آب تلخ صابونیت که
 کمال لطافت و صفا ازان در ظاهر
 مشاهده شود چون بدست صرا ^{ند}
 ذائقه احدیه افتد قطره ازان را
 قبول نغز نماید بلی تجلی افتاب در
 قراب و مرآت هر دو موجود و لکن
 از فرق دان تا ارض فرق دان بلکه
 فرق بی منتهی در میان
 اوردیست لسانی من قدری تا اصل

اختیار کن هرگز شنیده که یار و غیا
در قلبی بگوید پس غیا در ایران تا جانا

منزل خود در آید

ای پسر خاک جمیع آنچه در اسما فضا
و در سار است بر او آید - هر چه در آسم
مگر قلوب را که محل نزول تجلی جمال
و اصلال خود معین فرمودم و تو منزل
و محل مرا بغیر من گذاستی چنانچه در
هر زمان که ظمهور قدس من امسک
مکان خود نمود غیر خود را یافت غیا
دید و لا مکان بجز حانات شرافت

و مع ذلك سز نمودم و سز نکشودم

نخلت ترا نپسیدیدم

ای جوهر نفی لباسی که هان که

از مشرق لامکان بمکان تو اصدّم

ترا در بستر راحت بغیر خود مشغول

یافتم و چون برق در طانی بغمام عتر

سلطانی رجوع نمودم و در صکارین

خود نزد جنود قدس اطهار انداشتم

ای پسر خود در بادیه های عدم

بودی و ترا عمد در تراب اسر در عا

ملک ظاهر نمودم و جمیع ذرات

ممکنات و حقائق کاشنا از ابر تربیت تو

کاشتم چنانچه قبل از خروج از نظر آ

دو چشمه شیر منیر برای تو مقرر داشتم

و چشمه‌ها برای حفظ تو کاشتم و حبت ترا

در قلوب القای نمودم و در صرف خود ترا

در ظل رحمت پروردگم راز خودم فضل

و رحمت ترا حفظ فرمودم و مصلحت تو

از جمیع این مراتب آن بود که صحب تو

باقی ما درانی و قابل بخششهای علی

ما شوی و تو غافل چون بنبر است

از تمامی نعیم غفلت نمودی و در بیان

باجل

تا حل خود برداختی بقبه که بالمره فر^شا

ممودی و از باب دوست با یوان دشمن

مقر بافتی و مسکن نمودی

ای بنده دنیا در سرگاهان نسیم

عنائیت من بر تو هر روز نمود و ترا

در فراش غفلت خفته یافت و بر

حال تو گریست و باز گشت

ای پسر ارض اگر مرا خواهی جز مرا نخوا

دا کرداده جمال داری چشم از عالمیسا

بردار از پرآینه اراده من و غیر من پر

اب و آتش در بیدار و قلب نکلند

ای بیگانه با بیگانه

شمع دلت بر آفر و خسته دست قدرت
 منست آن بنیادهای مخالف نفس و
 هوئی خاموش مکن و طبیب جمیع
 علمت‌های تو ذکر من است فراموشش
 محتاجت مرا سر و پایه خود کن و چون
 بصبر و خبان عزیز نرسد دار

ای برادر من از لسان شکر بیند
 کلمات نازنینم بشنو و از لب نمکنیم
 سلسبیل قدس معنوی بنیاستام
 یعنی تخم‌های حکمت که اندیم را در ارض ^{مهر} طای
 قلب

قلب بیفشان و باب یقین ابتر ده
 نامسنبلات علم و حکمت من سر سبز از

دلده طیبه انبات نماید ۶

ای اهل رضوان من نهال محبت و

دوستی شما را در روضه قدس صو

بید ملاحظت غرس نمودم و بنیاس

مرحمت ابتر دادم حال نزدیک شهر

رسیده جهدی نمائید تا محفوظ

ماند و بنا را امل و شهوت نسوزد

ای سرتراب

حکمای عباد انا فند که تا سمع نیا

لب نکشاید چنانچه ساقی تا طلب
 نبیند ساغر نخبید و عاشق تا
 بجمال معشوق فائز نشود از خان
 نخر و سندیس با بدیخته های حکمت
 و علم را در ارض طیبیه قلب مبدول
 داربد و مستور نمائید تا سنیارت
 حکمت الهی از دل بر آید نه از کل
 در سنن اول لوح مذکور و مستور^{است}
 و در سرادق حفظ الله مستور
 ای بنده من ملک بی ذوال را
 با نزال از دست منه و شاهنته
 خرد و بر را

فردوس را بشم هوتی اردست مده
 اینست کوثر حیوان که از معین عالم
 ساری کشته طوبی للشاربین
 ای پیر روح قنبر بکن و چون هما
 عشق بهوای قدس پرواز کن و از
 نضر بگذر و با نضر خمانی در رضا
 قدس ربانی بیارام

ای پسر مباد راحت بوحی قانع^{مشو}
 و از راحت بیروال باقیه مکدر
 و کلشن باقی عیش تا و دان را بکنز
 فانی برای تبدیل منما از زندان

بصحرای خوش جان عروج کن و از

فصر امکان برضوان دلکش لامکان^{مخ}

ای بنده من از بند ملک خود را

رضائی بخش و از حبس نفس خود را ازا^د

کن وقت را عنایت شمر زیرا که این وقت^ق

دیگر نه بینی و این زمان را هرگز نی^ا

ای فرزند کنیز من

اگر سلطنت باقی بینی البته بکمال حد

از ملک دانی در گذری و لکن ستر

ان را حکمتهاست و حاوۀ این را در مر^{ضا}

جرا فنده پاک ادراک ننماید

ای

ای بند من دل را از غل پاک کن و
 بحسد بیساط قدس احد مخبرام
 ای دوستان من در سبیل رضا و
 دوست مشغول نمائید و رضای او در
 خالق او بوده و خواهد بود یعنی در ^{ست}
 بی رضای دوست خود در بندیت او
 وارد نشود و در اموال او تصرف
 ننماید و رضای خود را بر رضای او
 ترجیح ندهد و خود را در هیچ امری
 مستدم نشمارد منتظر وانی ذلك
 با اول الافکار

ای رفیق ^{بش} بد مشو و بد بین و
 خود را دلیل مکن و عیب ^ب بر میان
 یعنی بد مکن تا نشنوی و عیب ^{مرا}
 بزرگ ^{بد} مردان تا عیب تو بزرگ ^{نماید}
 و ذلت ^ب لغتی ^ب پسند تا ذلت تو
 چهره نکشاید پس بادل پاک و قلب
 ظاهر و صد و مقتدر و خاطر ^ب
 در ایام عمر خود که اقل ازانی محسوب
 فارغ باش تا فراغت از این جسد
 فانی ^ب نبرد و س معانی ^ب راجع ^ب شود
 و در ملکوت ناتی مقربانی
^ب

وای وای ای عاشقان هوای نفساً
 از معشوق روحانی خون برق گذشته ^{اید}
 و بخیال شیطان دل محکم بسته ^{اید}
 سنا حد خیالید و اسم ان را ^{شسته} گوید
 و فالخر خارید و فام ان را ^{ید} کل کرده
 نه نفس فارغی از شما بر آمد و نه نسیم
 انقطاعی از ریاض قلوبتان و زید
 نصاب مشقتان محبوب را ^{اید} بیاد داده
 و از صفیة دل محو نموده امید و چون
 بهالرد در سبزه زار شهوت و اهل
 تعلیش میباید

ای برادران طریق چرا از ذکر بنگار
 غافل گشته اید و از قرب حضرت یار
 دور مانده اید صرف مجاله و سرزدن
 بی مجال بر عترت جلال مستوی و شما
 بهوای خود بجدال مشغول گشته اید
 رواج قدس میوزد و زنا نه خود در
 محبوب و کل بزکام مستانی شده اید
 و از جمیع محروم مانده اید زهی حسرت
 بر شما و علی الذین هم میثون علی اعقابکم
 و علی اشرافکم هم میثون
 ای پسران امثال خامه غرور را از
 ۱۱۲

بر اوید و ثوب تکبر از بدن بپسندازید
 در سطر سیم از اسطر قدس که در لوح
 یا حقون از قام خفی شدت شده این است
 ای برادران با یکدیگر مدارا نمائید
 و از دنیا دل بردارید بعزت افتخار
 منمائید و از ذلت تنگ مدارید قسم
 بچهارم که کل را از تراب خالق بخودم و البته
 بخاک راجع ضرورتاً نیز
 ای پسران قراب اغنیاء از ناله سحرگاه
 فقراء اخلاص کنید که مباد از عقبات
 ضلالت افتند و از سدر دولت

بی نصیب مانند الکریم و الجود من خصایلی

فهنیئاً لفرزین بخصایلی

ای سازج و محو حرص را باید گذاشت و

بقناعت قانع شد زیرا که لازماً جزو

محرّم بوده و قانع محبوب و مستول

ای سپردگنیز من در فقر اضطراب

نشاید و در غنا الحینان نباید فقر را

غنا در پی و هر غنا را فنا از عقب و ^{لکن}

فقر از ما سوی الله لغنی است بزرگ

حقیر و شکرانید زیرا که در غایت ان غنائاً

با الله رخ بکشاید و در این مقام استم

الغنى

الفقر، مستور و کله - سار که والله

الفقی چون صبح صادق از افق قلب

عاشق ظاهر و باهر و هویدا و اشک

شود و بر عرش غنما متمان کرد و مقربا^{بل}

ای پسران غفلت و هوی

دشمن مراد رخا نه من راه داده امید

و دوست مراد خود را ندید چنانچه

خست عزیز مراد در دل منزل داده امید^{بید}

بیان دوست را و برضوانش اقبال

نمائید دوستان ظاهر نظر و عیال

خود بیکد بگرد دوست داشته و داد^{ند}

ولکن دوست معنوی شما را اعلان شما

دوست داشته و دارد بلکه مخصوص

هدایت شما بلا برای اختصاص قبول فرموده

بچنین دوست جفا مکنید و بگویش

بشتابید اینست شمر کلمه صدق

و وفا که از اثنی عشر اصبع و مائت اسماء ^{شما}

فرموده افتخروا اذا نکم لاصفاء کلمه الله ^{الشیخ}

ای مردمان با اموال فانیید

بدانند که غناست دست همک میان ^ل

و مطلوب و عاشق و معشوق هرگز ^{خوف}

بر مقررتوب وارد نشود و هدیه ^{صفا}

و تسلیم در نیاید مگر قلبی پس بناگوست

حال از غنی که غنا از ملکوت جاودان

منعش نماید و از دولت ابدی محرومش

نگرداند قسم باسم اعظم که نوران غنی

اهل سلطان از روشنی بچشد چنانچه

شمس اهل زمین و

ای اغنیای ای بر فقره امانت هستند

دو میان شما پس امانت مرادوست

حفظ نمایند و بر احوال نفس خود تمام ^{زید} نبردند

امری زنده و هوای الایش غنا پاک شود

با کمال اسایش در افلاک فقر قدم گذارد

تا حشر بقا از عین فنا بیامشاهی

ای پسر من صحبت اشرا و غم بیفزاید

و مصاحبت او از ذناب دل بزداید

من اراد ان یا انس مع الله فلیانس مع

احبتانه و من اراد ان یسمع کلام الله

فلیسمع کلمات صغیانه

زندهای پسر خا ک با امرا و الفت

میکیر و مؤانست بخو که حالست اشراد

نور جان از اینار حسابان تبدیل نماید

ای پسر کنیز من

اگر فیض روح القدس طلبی با اشراد

مصاحب

مناجبتو زيرا که ابرو نظام باقی از
 گفتن ساقی خلد نوشین اند و قلب
 مردگان را چون صبح صادق زنده
 و منیر و روشن نماید

او غافلان گمان میرید که اسرار قلوب
 مستور است بلکه بیقین بدانید
 که بخط جلی مسطور گشته و در پیشگاه
 حضور مشهود

ای دوستان براسق میگوئید که جمیع
 آنچه در قلوب مستور نموده اند نزد
 ما چون روز واضح و ظاهر و هویدا^{ست}

ولکن ستران را بسبب وجود و فضل ستم

نه استحقاق شفا

ای پیرانسان مشغول از ژرف دریا

رحمت خود بر عالمیان مبدول داشتم

واحدی را مقبل نیافتم زیرا که کل

از خمر باقی لطیف توحید بما، کشف

نبید اقبال مفوده اند و از کمال حال

باقی بجام فانی فانی ستم اندیشتر

ما هم به یقین غول

ای پیر خال از خمر همیشه محبوب کمال

چشم می پوشد و بجز کدو فانی چشم

از دست ساقی احدی نه کاوس باقیه

برگیر تا همه صوشت بشوی و از سر و پیش ^{عین}

معنوی بشوی بگو ای پست فطران

از شراب باقی قدیم چرا باب ^{عود} باقی در جوع

بگو ای اهل از بن

براستی بدانید که بلای ناگهانی شما را

درونی است و عقاب عظیمی از عقبت ^{کان}

میرید که آنچه را حرکت کند بیدار نظر

محو شدن قسم میم که در الواح ^ی در وجود

از قلم علی جمیع اعمال شما ثبت گشته

ای خااا از از از ظلم دست خود را

کوتاه نمائید که قسم یاد نموده ام از ظلم
 احدی نگذرم و این عهد است که
 در لوح محفوظ محقوم دانستم و بنجامت عز
 ای غاصبان بر دباری من شما را حرق
 و صبر من شما را بغفلت آورد که در ^{سپاه}
 مهلاک خطر ناک بر مرکب نار نفسی بنا
 میزنید کویا مرا غافل شمرده اید و بنا
 می خیزد انکار داشته اید

ای ^{ست} ابروان لسان مخصوص ذکر من است
 بغیبت میالانید و اگر نفس ناری ^{ظلمه}
 نماید بدن کر عبوب خود مستخول ^{نشد}

من در...

نه بعینت خالق من ذرانه هر کدام از آن
 نفس خود ابرو و اعرفید از نفوس عباد
 ای پسران و هم بدانید چون صبح و آ
 از افق قدس صمدانی برود صمدانته
 امر او و اعمال شیطان که در لیل و نهار
 معمول شد ظاهر شود و بر عالمیان
 هویدا گردد

ای کجای خاک چگونه است که باک است
 اوده لشکر مناشرت خامه خود
 و با دل اوده مکافات شهوت و هو
 معنا شریقه را جزئی و نمیا لکن قدیم

راه خواهر هیهات هیهات عما انتم توبه
 ای بسزای آدم کلمه طیبه و اعمال طایفه
 مقدسه سبحان، عز احدی به صعود نما
 جهد کنید تا اعمال از عنبار ریا و کد
 نفس و هوی پاک شود و بساحت عترت
 قبول در اید چه که عند تریب صرافان
 وجود در پیشگاه حضور معبود جز
 تقوای خالص نپذیرند و غیر عمل پاک
 قبول ننمایند اینست از ثواب حکمت و
 معانی که از اضع ضم مسیت ربانی است
 فرمود طوبی للمقبیلین

ای پسر عیش خویش با حق است حاشا
 مسقی اگر اندانی و بنیوی با طاعت با
 باقی اگر از ملک فانی بر تو خراجی و مباح است
 نشاط مسقی اگر بنا غمغمانی از غدا
 الهی بیانشا می اگر با بنی ارباب فانی شودی
 از بنیستی و فنا و محنت و خطا فانی کردی
 ای دوستان ز یاد او در بیان عهد
 که در جبل فاران که در بقعه مبارکه
 و زمان واقع شد با من هموده آمدی و
 ملا اعلی و اصحاب مدین بقا را بران
 عهد کواه گرفتیم و حال احمدی را بران

عهد قائم یعنی بینم البتہ غرور و نافرمانی

ان را از قلوب محو نموده بقسمیکه اثری

از ان باقی نماند و مزه دانسته صبر

واظمانا و ندانسته

ای بند من مثل تو مثل سیف

پر جوهر سیت که در غلاف تیره

نماند و با این سبب قدر از بد جوهر

مستور مانا بد پس از غلاف نفس و هو

بیرون ای تا جوهر تو بر عالمیان

وروشن آید

ای دوست من تو منم سماء قدس

مورد

خود را بکسوف دنیا می آید
 غفلت را خرق کن تا بی پرده و حجاب از
 خلف حجاب بدرائی و جمیع موجودات
 بخلعت هستی بیارائی

ای آسماء غرور و سلطنت فانیه آیات
 از جبروت باقی من گذشته و خود را
 با سباب زرد و سرخ میارائید
 بدین سبب افتخار میمائید قسم
 بجایم که جمیع داد و رخصیه بکریک تراب
 در اودم و هر این رنگهای مختلفه را
 از میان بردارم مگر کسانی که رنگ

مزد را بیدوان تقدیر از هر رنگها آ

ای بنیاد عقلت

بپادشاهی فانی دل منبید و مسرور

مشوید مثل شما مثل طیر غافل است

که بر شاخه باغی در کمال اضمیان

سیراید و بغتة صیاد اجل اورا بخت

انذار دهد بیکر از نغمه و هسکل و رنگ

اثری باقی نماند پس پسند گیرید ای

بندگان هوئی

ای فرزندان کثیر من لا زال هدایت

با قوال بوده و این زمان با افعال کشته

یعنی

یعنی نباید هیچ افعال قدسی از همدیگر
 انسانی ظاهر شود چه که در اقوال کل
 شریکند و لکن افعال پاک و مقدس
 مخصوص دوستان ماست پس بجای
 سعی نمائید تا با افعال از جمیع نامست
 شوید که آنک نصیحتی که لوح قدس
 ای پسران تصاف

در دلیل خیال هیکل بقا از عصبه
 ز مردی و فاسد منتهی رجوع نمود
 و کسیت کرسیتی که جمیع ملائک این
 دگر و بین از ناله او کرسیتند و بعد

از سبب نوحه و نذبه استغنا شد
 مذکور داشت که حسب الامر در عقبة
 وفا منتظر ماندیم و راحته وفا از اهل
 ارض نیا فتم و بعد اهنک رجوع نمود
 ملحوظ افتاد که حمامات قدس حید
 در دست کلاب ارض مبتلی شده اند
 در این وقت عوریه الهی از قصر روحا
 بی ستر و خجابه دودید و سؤال از اسما
 ایشان نمود و جمیع مذکور سدا لا
 اسمی از اسما و چون اصرار رفت حرف
 اول اسم از لسان بخاری شد اهل
 عزت

غرفات از مکانی عز خود بیرون ^{ند}

و چون بحرف دوقم رسید جمیع برتراب

دخیستند در آن وقت نذا از مکن قره

رسید ز یاد بر این جا زنده انا کتا

شهادت علی ما فعلو و حیند کاتوا ^{لعلو}

ای فرزندان کین من

از لسان رحمن سلسیل معانی ^ش

و از مشرق بیان سبحان اشراق انوار

شمس تبیان من غیر ستر و کتمان

مشاهده نما تجزای حکمت لدنیم را

در ارض ظاهر قلب بیفشان و باد

یقین ابشرده تا مسبلات علم و حکمت
 سرسبز از بلده طیبه انبات نماید
 ای پسر هوی تا کی در هوای نفسانی
 طیران نمائی بر عنایت فرمودم تا در
 هوای قدس معنای پرواز کنی نه در
 فضای وهم شیطانى شانه رحمت
 فرمودم تا کیسوی مشکینم شانه نمایی
 نه کلور پرخبر اشقی

ای پسر کان من شما انجا در صونا
 منید باید با شما بدیع منیع
 ظاهر شوید تا خود و دیگران از شما
 مستفید

منتفع شوند لذا بر کل لازم که بصفا^{بیع}
 و کتاب مشغول گردند اینست اسباب
 غنا یا اولی الالباب و ان الامور
 معلقه باسبابها و فضل الله یغنیکم
 بها و الشیخاربی ثمالیق نادر بوده
 و خواهد بود

ای بنده من پست ترین ناس نفوس^{سی}
 هستی که بی ثمر در ارض ظاهر می
 فی الحقیقه از اموات محسوبند بلکه
 اموات از ان نفوس معطله جمله
 ارج عند الله مذکور

ای بند من بهترین ناس اناستند
 که با قتراف تحصیل کنند و صرف
 خود و ذوی القربی نمایند چنانکه

رَبِّ الْعَالَمِينَ

ای پروردگاران من سراج ملامت
 خاموش کنید و مشاعل باقیه قلاً
 در قلب و دل برافروزید که عنقریب

صرافان وجود در پیشگاه حضور
 معبود جز تقوای خالص نپذیرند
 و غیر عمل پاک قبول ننمایند
 عروس میثاقی بدلیعه که در ای

پردهای

پردهای بیان مستور و پیران بود بختاً
 الهی و الطاف دینی چون شفاعت منیر
 جمال دوست ظاهر و هویدا شد
 شهادت میدهم ای دوستان که نعمت
 تمام و محبت کامل و برهان ظاهر و
 و دلیل ثابت امید دیگر تاهمت شما
 از حرات انقطاع چه ظاهر نماید
 کذباً تمت النعمة علیکم و علی من
 من فی السموات و الارضین

والحمد لله رب

العالمین

هوالبقی النباه الایه

حمد مقدس از عرفان همکات و منزلت
 از ادراک مدرکات ملین عز همیشه
 سزا است که لم نزل مقدس از ذکر کردن
 خود بوده و لا نزال متعالی از وصف
 مناسب خواهد بود احدی سهوات
 ذکرش گما هو بینتی ارتقا بنجسته و
 نفسی بخارج و صفش علی ما هو علیه
 عروج بنموده و از هر نشان از شنونا
 عز احدیتش تجلیات قدس لایفایه
 مشهود کشته و از هر ظهوری از ظن و
 ع

بحر اللوح
 ص ۳۰۷

عز قدرتش انوار لایبدایه ملحوظ آمد
 چیه بلند است بدائع ظهورت عز
 سلطنت او که جمیع اضیاء در آسمانها
 و زمین است نژاد فی تقی ان معدوم
 صفت کشته وجه مفدا و مرتفع است
 شئونات قدرت بالعه او که جمیع
 خلق پیش از اول لا اول الی آخر
 از عرفان ادنی امیه ان عاجز و قاصر بود
 و خواهد بود میا کل اسماء لک شنه
 در وادی طلب سرگردان و مظاهر
 صفات در طور تقدیرت اونی

برسان موحی از طهام رحمت بیروا^ش
 جمیع مکیا ترا بطراز عز هستی مزین^م
 ونفحی از نفحات رضوان بهیثالت^م
 موجودات را نخلعت عز قدسی مکر^م
 داشته و بر شمع مطفیة از مقام
 بحر مشیت سلطان احدیتش خلق^م
 بما لا ینبایه و اذ عدم محض عبرصه
 وجود آورده لم یزل بدائع خودش را
 تعطیل اخذ ننموده و لا یزال لیمور^م
 فیض فضلش را و قوف ندیدم از اول
 لا اول خلق فرموده و الی اخره^م
 خلق

خلق خواهد فرمود و در هر روز و روزی از
 ادوار و کوری از کوار از تجلیات ^{ظواهر}
 فطرتهای بدیع خود خلق را جدید
 فرموده تا جمیع آنچه در سموات و
 ارضینند چه از آیات عزّ افاقیه
 و چه از ظهورات قدس انفسیه
 از ناده رحمت خمخانه عزّ احدیتش
 محروم نمایند و از دشمنات فوضناً
 سحاب مکومش ما بوس نکردند چه
 قدر شیط است بدائع فضل ^{ایش} ^{بیش} ^{می}
 که جمیع از پیش و احوالیه بوده بر مقام

که ذرّه در مملکت مشهورند مگر آنکه
 خاکست از ظهورات عزّ احدیت او
 و ناطقت بنشای نفس او و مدلا^{ست}
 بر انوار شمس وحدت او و نشان صنع
 خود را خامع و کامل خلق فرموده که
 اگر جمیع صاحبان عقول و افئده
 اراده معرفت پست ترین خلق او را
 علی نام و علیه نمایند جمیع خود را
 قاصرو عاجز مشاهده نمایند تا چه
 رسد بمحرفان افتاب عزّ حقیقت
 و ان ذات عیب لایدرک عرفان عرفا
 و بلوغ

و بلوغ بلوغاً و وصفه سماً و سماً و سماً
 او راجع بوده و خواهد بود صد هزار
 موسی در طور طلب بندای از ترائی
 منصف و صد هزار روح القدس
 در سماً قرب از اصفاً کلیدین تعریفی
 مضطرب لم نزل بعلاؤ تقدیر و تیز
 در ممکن ذات مقدس خود بوده و لا
 نزال بسماً تمنیع و ترفیع در مخزن کینت
 خود خواهد بود متعارفان سماً قرب
 عرفانش جز بسر منزل حیرت نرسیده^{ند}
 و قاصدان حرم قرب و وصالش چیز

یوادی عجز و حسرت قدم ننگد آورده اند
 چه قدر مبتحیر است این ذره لاشو
 از تعمق در عزت لجه قدس عرفان تو
 وجه مقدار عاثر است از تفکر در
 قدرت مستود عمد در ظهورات صنع
 تو اگر بگوهر بصر درانی بصر خود را ببیند
 چگونه ترا ببیند و اگر گوهر قلب را
 شوی قلب عارف بمقامان تجلی
 در خود نشاند چگونه ترا عارف شود
 اگر گوهر معروفی تو مقدس از عرفان
 موجودات بوده و اگر بگوهر غیر معروفی
 و

تو مشهود ترازی که مستور و غیر مشهور
 مانی اگر چه در زل ابواب فضل وصل
 و لقایت بروجه ممکنات مفتوح و محلیا
 انوار جمال بهیثالت بر اعراش وجود از
 مشهور و مفقود مستوی مع ظهور
 این فضل اعظم و عنایت اتم اتوم
 شهادت میدهم که بساحت حلال قد^{ست}
 از عرفان غیر مضلس بوده و بساط
 احلال است از ادراک ماسوی منزله
 خواهد بود بکیوننت خود معرونی
 و بذات خود موصوف وجه قدر

از دنیا کل عزّ اخدیّه که در سبیدای
 هجر و فراق طغان باخته اند و چه
 مقدار از ارواح قدس صمدیه که در
 صحرای شهود میبهورت گشته اند بسا
 عشاق با کمال طلب داشتیاق از شعله
 ملتهبه نافر و فراق محترق شده و چه
 بسیا را از احراق که بر جای وصلت
 طغان داده اند نه ناله و حین ^{شفتین} عا
 بساحت قدس دست رسد و نه صبحه
 و ندبه تا صدین و مشتاقین بمقام
 قربت در آید و چون ابواب عرفان

و وصول بان ذات قدم مسدود و
 ممنوع شد محض خود و فضل در عصر^{عهد}
 و عصر افتاب عنایت خود را از^{دین}
 خود و کرم بر همه اشیا مستشرق فرود
 وان حال عز احدیه و از ضایعین بر^ت
 خود منتخب نمود و بجماعت تخصیص^{مخص}
 فرمود لاجل رسالت فاصدایت فرما^{ند}
 تمام موجودات را بسلسال کوش بریزد
 و تسنیم قدس بمیشالنا جمیع ذرات
 اشیا از کدورات غفلت و هوئی
 پاک و مقدس شدن بحسب عرقا

که مقام قدس بقا است در ایندواست
 مرات اولیه و طراز قدمیه و جلوه
 عنینیه و کلمه تامه و تمام ظهور و
 بطون سلطان احدیه و جمیع خلق
 خود را با طاعت او که عین طاعت الله است
 مأمور فرمود تمویجات انجمن اسمیه از
 اراده اش ظاهر و ظهورات بیام صفتیه
 از امرش باهر و عرفان و وجودات و ^{صف}
 ممکنات از اول لا اول الی اخر لا اخر ^ح
 باین مقام بوده و احدی را از این مقام
 نلبست تا علی که مقام عرفان و اقیان
 از

ان شمس حدیث و افتاب حقیقت است
 تجاوز و ارتقا ممکن نه چه که وصول
 بغیب لایدرک بالبدیهه بحال و شمع
 بوده پس محتاجات ان بحر باطن در ظاهر
 این ظهور سبحانی مشهود و اشراق است
 ان شمس غیب از افق این طلوع قدس
 صمدانی من غیر اشاره طالع و ملبوط و
 این کینونات مشرقه از صبح احدیه را
 تجلی ظاهر فرموده که در ان کینونات
 مشرقه حرسله از امتیان مثل ان عالم
 و قاصر بوده اند تا احدی را مجال اعراض

و اعتراض نماید چه که مزبور ^{صحه} و نهجت و
 و برهان لایحه حجت الهی و برهان عز
 صمدانی برهنا کل انسان تمام نبود
 و نخواهد بود و لکن تخصیص آن حجت
 بایات منزله و یا اشارات ظاهره و
 یا دون آن منوط و مشروط با راده آن
 سلطان مشیت بوده و خواهد بود
 و منوط و معلق با راده دون او نبود
 حال ای طالبان هوای قرب قدس
 صمدانی بطلب تمام و جهد و سعی ^{میل} کما
 از سلطان خود و ملوک شهر و مسئله
 بخوده

نموده که شاید از طایفه ایانیر خود و فضل
 خود تشکرات از سلسله بی‌زوال و
 تسنیم بپیشال خود محروم نفرمائید چه
 جمیع مقامات مالات‌نهاییه عرفان و
 منتهی مشرق وجود انسان وصول و بوع
 باین رتبه بلند علی و مقام از چند
 ایامی بوده جمدی باید تا ازل و مفا^{هر}
 ان که الیوم عالم را احاطه نموده فارغ
 شد باصل شجره مرتفعه مبارکه آلا
 فائز شوید که اینست تمام دستکاری
 واصل آن و حقیقت فوز و مسد^د

و منتهای آن و دیگر آنکه با بدین افشا
 وحدت و سلطان حقیقت را از نظر ^آ
 بوارق انوار مستشرقه از آن کنونیست ^{احد}
 بشناسند و عارف شود چه که آن
 ذات اولیه بنفس خود قایل و معروض
 بوده و حجت او هم از نفس او ظاهر
 و لایح خواهد بود دلیل بر ظهور
 شمس همان انوار شمس است که از
 نفس خود شمس لایح و مشرق و مضمی ^{است}
 و همچنین کل عباد بنفسه مانور
 عبرت آن شمس احدیه بوده اند
 دیگر

دیگر در این مقام رد و اعراض و یا توجیه
 و اقبال عباد برای احدی دلیل و
 حجت نبوده و نخواهد بود باری ای
 مؤمن با الله در هر ظهوری ناظر بخود
 امر و ظهورات ظاهره من عند او بود
 تا از صراط الهی بلغزی مثلا ملاحظه
 در انسان نما که اگر او را بخود او عا^د
 در هر تبحر که او را ملاحظه نمائی ^{سم} میشناسی
 و لکن اگر نظر بدون او از لباس و
 تنیس داشته باشی هر آن و یومی که
 متعجب شدی شود از عرفان او و حجت

و ممنوعه مانان پس نظر را از متحد بدایت
 ملکیه و سننونات افاقیه و ظهور
 اسم آنیه برداشته و باصل ظهور
 ناظر باشید که مباد در حین ظهور
 از اصل شجره محبت مانید و سبب علما
 و افعال غاظر و باطل شود و از انبیا
 بنفی واجع شوید و ساعربان ^{نبا}
 و بغوذ بالله عن ذلك فلتراقبوا
 ملا البیان لتعرفوا الظهور بنفسه
 و بما یظهر من عنده لا بما دونه لان
 دونه لن یغنیکم ولو یکون کل من فی
 السموات

السموات والارض و انخيل النخيل
 عليكم ان انتم تقبلون فاري بصبر
 وشها ده راز تو حبه ما سوی الله پاك
 و مقدس نموده تا بجمال او در هر ظاهر
 فانی شوید و ببقای او که عین لقاء الله
 مرزوق گردید و اینست قول حقی که
 سبقت نکرده او را قولی و از عقب
 در نیاید او را باطلی لم یزل در مشکات
 کلمات چون سراج منیر ربانی روشن
 و معنی آورده و خواهد بود چه نیکو
 حال نفسی که نفس خود با فواو این ^{ست}

قدس حمدانی منیر کردد فیه سیدنا اللطاف
فین

محمد الامین ص ۳۱۵

بسم ربنا العلی الاعلی

این
است
مدائح نصاب
الهی که بسیار قدس
در مکن عظمت و مقصد
قدس رفعت شرف و ما
پس بگویند جان بشنوید
و خود را از اصغای
نصاب خوب
محروم و
نمانید

ای مؤمن مهاجر عطر و ظم اغفلت را
از سبیل قدس عنایت نسکین ده
و مشام تیره بعد را بصبح منیر قرب
میگرد

منور کردن بیت محبت باقی با نظم شهوت
 فانی خراب مکن و جمال غلام و و خان را
 بحیات تیره نفسانی میوش تقوی
 خالص پیشه کن و از ما سوی الله
 اندیشه منما و معین قلب منیر را
 طاشاک حرص و هوای مسدود
 مکن و چشمه خار نیر دل و از حجاب
 مدا و بحق متمسک شو و بحبل عنایت
 او متوسل باش چه که دون واحد
 از فقر نفسا نرساند و از ذلت نفس
 نجات بخشد ای عباد اگر از وجود

غنای مستور احدیه مطلع شوید
 از کون و اوج کمان هردو عنی و بی نیاز
 کردید با طلب در خان برفروزی
 تا بطلب رفیع منیع که مقام قرب و لقا
 خانان است فائز کردید: ای احمد
 از بحر ممتوحه ملتطاف مستوره خود را
 منع مکن و از صراط و اضیاء مستقیمه
 محروم مباش چشم را بنیر کن و بنور
 روشن نما تا بینای مبارکه طبیبه که
 مثل ضیاء و استضیاء سنای الهیه است
 وارد شودی و بتجلیات انوار الهیه

منو و کردی و ندای جانفزای انظر ترا
 از مشرق بیان سلطان من غیر تعصیل
 بشنوی جمال غیب در مسکن ظمور
 میفرماید ای احمد نفعه از عرف
 گلستان قدس روخانیتم بر عالم هستی
 وزید و جمیع موجودات را بطراز قدس
 محمدانی مرتین فرموده و شیخ از خطاً
 یم عنایتیم بر عالمیان مبدول گشته
 و جمیع داسر مست از این باده قدس
 الست از عدم محض فانی بجر صده و
 باقی کشیده: ای احمد دین را باک

ومقدس ناما تجلیات انوار الالهیاتی
 از جمیع جهات ملاحظه نمائی و کوشش
 از الایش تقلید منزه کن تا انعام ^{لست} عند
 وحدت و توحد را از افنان نامی
 انسانی بشنوی. ای احد چشم و دیده
 منست او را بغبار نفس و صوی قیر
 مکن و کوشش منظر هویدا منست او را
 با عراض مشتمیه نفسیه از اصغار
 کلمه جامعه باز مدار قلب خزینه
 منست لثالی مکنونه ان و انبصر ^{رقم}
 وهو سر جان بسیار دست علامت
 عنایت

عنایت منستان را از خدای الواح
 مستور و محفوظه محروم منما بگو ای
 عباد و فیض رحمت بی منتها بود بسیار
 مکرمت بی ابتدا ای چون عنایتها ظلم
 در نزول و جویانست بادیده مقتدر
 و گوشه نزهت و استقامت تمام با این جهت
 سبحانی و فیض رخمانی شب تابید بگو
 ای بندگان من بچندید نفس و تقلید
 هوای خود را مقتید و مقلد سازید
 چه که مثل تقلید مثل سراب بتبعیه
 در وادی میسنگد است که بر نزل نشنا

سیراب نموده و لا يزال سقاییه میخواند
 نمود از سر آب فانی چشم برداشته بزک
 سلسال از زوال بپیشام در آید لؤلؤ
 قدرت ربانی را از لؤلؤ مصنوعی فرق
 دهید و تمیز کنید او بید چه که مصنوعی آن
 عملیات اب فانی و معدوم شود
 و قدرتی آن عملیات اصنافی و صیر
 کرد پس بجهت بلوغ و سعی صنایع نماید
 تا لؤلؤ قدس صمدانی و امر دون انشا^{ره}
 بدست آید و آن معرفت مطهر نصیر
 من بوده و خواهد بود و لم یزل با

عنایت من زنده و حیات باقی خواهد شد
 بود ای بندگان من خیال قدم من ^{بیا} میفر
 که از ظل هوی و بعد و غفلت ^{نظر}
 بقا و قرب و رحمت لبتا بید ^ن
 ارض تسلیم شوید تا ریا حیرت ^{عطره}
 ملوئه مقدسه عرفان از ارض و ^ن
 انبات نماید و چون نار مشتعل ^{ناید}
 تا تجلیات فلیظه و محترق نماید
 احباده برود مجرب و از حرارت
 حب الهی زنده و باقی داید و ^ن
 هوا لطف شوید تا در مکن ^{قد}

ولا یتیم در آید ای بندگان من از ^{بند} اولاد
 و همه ^{طایفه} تقوه تو کل ببردن آمد
 مبدینه محکم مستیده یقین وارد
 شود و در جمیع احوال از رحمت ^{سعه} و
 عنایت محیطه ما بوسه باشد
 که همه ^{کرم} هیاهو موجودات را محض خود در
 از نیستی محض مملکت هستی آورد ^{طلب} می
 عنایت فرمودم ولی سوال اجابت
 فرمودم ولی استعدادهای فضل
 وجود را مبد و انستم جمیع ^{شما} انبیاء
 رضوان قدس رسید که بدست ^{همه} فر

خود در ارض مبارکه غرس فرمودم و
 بنیستان رحمت بیزوال خودت بیت
 نمودم و از حوادث کونیه و خطرات
 ملکیه بملکته حفظیه حفظ فرود
 حال از مغرس و حافظ و در حق خود غفلت
 ننمائید و دون او را بر او مقدم و
 مرتج مدارید که مساباد اریاح ^{سه}سمو
 عقیقه رشتا مرو نماید و جمیع را
 از اوراق بدیعیه و اثما و جنبیه و
 افشان منیعیه و اغصان لطیفه
 محروم نماید کلمات حکمت را از لسان

ظهور قبل شنو که بپیر مره فرودم
 که هر مالک بیستانی شجره یا سیر را در
 بستان باقی نگذارند و البته او را قطع
 نموده بنا را فکند چه که حطب یا بس
 در خود و لایق نادر است پس ای اشجار
 رضوان قدر عنایت من خود را از
 سهموم انفس خبیثه و اریاح عقیبه
 که معاشرت بمشکرین و غافلین است
 حفظ نماید تا اشجار وجود از خود
 معبود از نفحات قدسیه و روحان
 الشیه محروم نگردد و الا ذال در در
 و آن

قدس احدیة جدیدی و نیز تمثالی
 بندگان بنیان مصر ایقان حضرت
 سلطان را بنقر و هشم و طون صهدام
 مکنید چه که ظن لم نزل مغنی نبود
 ولا نزال نفسی را بصراط مستقیم ما^د
 نکشته ای عباد بد قدرت مسبو^ط
 ممدوده مرتفعه سلطنتم را مغاول
 فرزند گرفته اید و وعمت منزله مسبو^ق
 غیر مقطوع عدم و امقطوع داشته^{ید}
 و مطاب مرتفعه متعالیه جود
 و کرمه را ممنوع و غیر محطول فرسخ

نموده اید یا بدانند قدرت سلطان
 احدیتم میفهمیدند و یا نفوذ مشیت
 و احاطه اراده ام از غالیان ممنوع
 گشته اگر نه چنین دانسته اید چرا
 مجال عز و قدس احدیتم را از ظهور و منع
 نموده اید و مظهر ذات عز ایاهی را
 از ظهور و در سما قدس ابقی ممنوع
 دانسته اید اگر چشم انصاف بکشاید
 جمیع صفات ممکنه ترا از این ماده حدیث
 بدلیعه سر هست بینید و جمیع ذرات
 اشیاء را از اشراق انوارش مشرق
 و مغرب

و منور خواصید یافت منبش ما انتم
 ظننتم و ساء ما انتم فظنون ای ساء ما
 عمید خود رجوع نمائید و از غفلت
 نفس و هوئی برآمد قصد سینا و
 روح در این طور مقدس از سترو
 ظهور نمائید کلمه مبارکه جامع^{را} معنی
 تبدیل نمائید و از مقرر عزت تقدیس
 و قدس تجرید مخرف مدارید مای
 ای عباد غافل اگر چه بدایع رحمت
 جمیع جمالت غیب و شهود را احاطه
 نموده و ظهورات جود و فضل بر تمام

ذرات محکات سبقت گرفته و لکن
 سیاط عذاب می شود بد است و
 ظهور قهرم بجای عظیم رضا
 مشفقه ام را بگوش مقدس از کبر و
 هوی نشینوید و بچشم سر و سر در بند
 امر ملاحظه نمایند از امواج بحر
 که جمیع امواج را نهایتاً قطره است نزد
 محروم مشوید و از معین قدس عزت
 فرات سائل خود را ممنوع مسازید
 قسم بذات عظیم که اگر اقل از ذر
 شعور امید بسینه بسینای معج
 بشتابید

بشناسید و بعین خود بمعین قدسیه
 منور و واضحه وارد گردید و نداء
 روح القدس را از سدرت ماطقه
 در صدر منیره بشنوید و غفلت
 منمائید ای احد از تقیید
 تقلید بروصه قدس بگردید و فرود
 عزت و تحید بجزام بگوای عماد ناب
 در حتم را که بروجه اهل سما ظا و زمین
 کشودم بدست ظلم و اعراض منک
 و سدرت مرتفعه عنایتیم را بچود
 و اعتنا ف قطع منمائید بر راسته

سفیرنا بر قلب مخزن جواهر متنفسه
 ثمنیه ملسنت محل خرف فانیه دنیا
 دنیه مکنید و صد رحل انبات
 سنبلات حب ملسنت اورا بخیار
 تیره بعضا میا لانید بصفا تمصف
 شوید تا قابل ورود ملکوت عز
 شوید و در جبروت قدسم در آمد
 جمیع اشیا کتاب مبین و صحف حکم
 قولی منند ببايع حکمت لدنیم را
 چشم ظاهر مقدس و قلب نورانی
 منزله مشاهده نما سید ای بندگان

من آنچه از حکم بالغا کلمه ^{معه} حیده جا
 که در الواح قدسیه احدیه نازل
 فرمودم مقصود ارتقای انفس
 مستعدک است سموات عز احدیه
 و الاحیاء المقدس از انظر ^{بیش} فان
 واحلا لم منزه از ادراک بالغین در
 شمس مشرقه منور ^{خطه} مضئیه ملا
 نمائید که اگر جمیع علماء از بصیر و ^ع آن
 چه در وصف حق و مبالغه ^{بند} نما
 و یاد ردون ان منتهی ^ل محمد سلوک
 دارند این دور سه از اثبات ^{نفر} و

واقبال و اعراض و مدح و ذم جمیع
 در امکانند چنانچه در دیده نمودم و مقبل
 معرض راجع بوده و خواهد بود و
 شمرده و مقرر خود بکمال نور و اعطای
 فیض و ضیای خود منزه و نغیر و
 تبدیل و شرق بوده و خواهد بود
 و همچنین در سراج مصیبتی در لیل
 مظالم که در بعضی شمار و شن است
 مشاهده نماید یا آنچه از بدایع
 اوصاف منجیه و یا جمیع صفات
 ذمیه در حق او ذکر شود هیچ بر نور
 او

او میفرزاید و یا از ضیاء او بگامد
 لا فوالذی یقبو بید بلکه در این
 دو حالت مذکوره او بیک قسم ^{صند} آقا
 نور سینه می و این مدح و ذم ^{نارین} بقا
 راجع بوده و خواهد بود چنانچه مشهور
 ملاحظه میشود حال ای عباد از
 سراج قدس متیر صمدانی که در ^{مشکا}
 عجز ربانی مشغول و مضی است ^{را} خود
 ممنوع ننمائید و سراج حبیب الهی را
 بدین هدایت در مشکاة استقامت
 در صد و منیر خود برافروزید و بر ^ح

توکل وانقطاع از ماسوی الله از هبوط
 انفس مشهور کن حفظ نمائید ای
 بندگان مثل ظهور قدس احدیتم
 مثل بحیریت که در قعر عرواق انسانی
 لطیفه منیه از یاد از احصا مستور ^{شد}
 و هر طالبی البته باید که جمید و طلب
 بسته بشاطحی ان مجرد را بد تا قیمت ^{مقد}
 در الواح غنومه مکنونه را علی قدر
 طلبه و جهد اخذ نماید طال اگر
 احدی بشاطحی قدسش قدم نکند از
 و در طلب او قیام ننماید هیچ از ان بحیر
 دلناوا

دلنالی ان کم شود و با نقصی بر او وارد
 اید فیلس ما تو قسمتم فی انفسکم و ساء
 ما انتم تتوفقون ای بسندگان تالنه
 الحق ان بجز اعظم لحي و عواج بسی نزدك
 و قریب است بلکه اقرب از جمله ^{بد} و
 با ان بان فی غیر صمدانی و فضل سبحان
 وجود رحمانی و کرم عزایبان و اصل
 شوید و فائز گردید ای بسندگان
 اگر در بدایع جود و فضلم که در نفس شما
 و در بینه گذارده ام مطلع شوید البته
 از جمیع خطات مستقطع شده معرفت

رض خود که زضر معرفت منست ^{بد}
 و از دین من خود را مستغنی بینید
 و طعم عنائت و تقام مکرمتم را در
 خود بچشم ظاهر و باطن چون شمس نشسته
 از اسم اینست ظاهر و مشهور بینید
 این مقام امنع اقدس را بجهت ^{این} نیات
 و هوی و انکساکت و هم دعوی ^{مناجیح}
 مکنارید مثل شما مثل خیریت که
 با جفیه منجیه در کمال روح و رجحان
 در هواضای خوش سلطان با نهایت
 اطمینان طیران نماید و بعد بیکان
 داد

زانده باب و کلا ارض بر نهادند
 تمام خود را باب و تراب بیالامید
 و بعد که اوده صد خود نماید خود را
 طاهر و متهور مشاهده نماید چه
 اجزای الود باب و کل قادر بر طهر
 نبوده و می تواند بود در این وقت آن
 طاهر است، طالبه خود را مسکن این
 خانه بدین حال ای عباد پرستان
 خود را در این غفلت و ظنون و تراب
 دل و بنفش نامیالامید تا از طهر آن
 استانی های قدس عرفان محروم و محرو

نمانید امر عباد لثالی صدف بجز

صمدانی را اذکنز عالم و حکمت ربانی تعویذ

یزدانی و قدرت روحانی بیرون

اوردم و حوریات عرف مستر و حجاب

در مظار این کلمات محکات محسوس

عمودم و ختم اناء مسک احدیقه را بید

القدره مغنوح عمودم و رواج قدس

مکنونه ان را بر جمیع محکات منبذول

دائستم خال مع جمیع این فصوصات

صغیه محیطه و این عنایات مسر

لیجه اگر خود را منع نمانید علامت

برافسش شما را جمع بوده و خواهد بود
 ای اهل بیان ایوم مقصود از انتر
 و خلق خود را دانسته چه که خواهر
 جنبال مرتفعه الهیه اید و لسانی
 ابر فیصل احدیه و دون شما از لفظه
 در سموات و ارض مشهود است
 ظل شما مشور و بالتبع مرزوق و
 مستغنی مثل املا حفظه در ارض
 طیبه منبته نماید که مقصود از
 از سقایه سقایه زرع خود است
 و سنا حر صله صلبه که در از کشت

و زرع بالتبع مشروب میشود پس منضم
 از نزول فیض قیاض مزارع احتیای او
 بوده که محل انبات نبات علم و حکمتند
 و من دون ان از اعداء و غافلین که
 احجار متروکه ارضند بالتبع بر نباتات
 فضلیه و قطرات مخابیه مرزوق
 و مشروبند ای اهل بیان با جمیع
 این مراتب عالی و مقامات منغالی
 از خود غفلت مجوئید و از حق عزالت
 مکیرید و از مراقبت امر الله در جمیع
 احوال غافل مشوید و جهد نمائید

کد کلنات الحی زامدیون ان قیام نمانا شد
 ای بندگان اگر صاحب بصرید
 بمدیئه بینایان وارد شوید و اگر
 اصل محمد نبی هم رسا معین قدم
 گذارید و اگر صاحب قلبید بجن
 موقنین محل گزینید تا از شما صد
 انوار جمال ابیستیه در این ایام مظلمه
 محبوب نمائید چه که این سنه سنه
 تمیص کبری و فتنه عظمی است ای
 عباد و صائیان روح و باقام تسلیم
 و مداد اذغان و اریقان بر لوح صدق

خود مرتوم دارم و در هر آن توحه با.

مموده که میاد از جرفا زان تعاضل نما

و بجهد تمام اقبال بحق حبشه و از دو

ان اعراض نمود که اینست اصل و

امریه منبته از شجره الهیه امر عبا

نست در این قلب مکر تجلیات انوار

صع لقا و تکلم نمینا بدید مکر بر حق خالص

از پروردگار شایسته استابعت نفس نما

و عهد الله را مستکنید و نقض مبنا

مکنید با استقامت تمام بدل و قلب

وزبان با و توحه نما میدید نباشید

از بی‌خردان دنیا عالمی است ^{حقین}
 و نیستی است بصورت هستی ^{را}
 دل با و مسند بد و از سرورد کار خود
 مگساید و مباحثید از غفلت ^{کنند}
 و راستی ^{بست} همگو ای که مشام دنیا مثل ^{ترا}
 که بصورت آب نماید و صانع ^{بیشتر}
 در طلبش حمد بلیغ نمایند و چون با
 رسند بی‌طهره ولی نصیب نمایند و یا
 صورت معشوقه بیکه از جان ^{ورود}
 غاری مانند و عاشق چون بدور ^{سد}
 لایحین و لایحینی مشاهده نماید ^{خیز}

لقب زیاد و حسرت حاصلی نیابد
 ای عسایر اگر در این ایام مشغول بود و عالم
 موجود در جمله برخلاف رضا از جبروت
 قضا واقع شود دلتنگ مشوید که آیا
 خوش رخمانی اید و عالمهای قدس
 روحانی علاوه نماید و شما را در جمیع
 ان ایام و عوالم قسمتی مقدر و علیهم
 معین و رزقی مقرر است البته جمیع
 اینها رسید فائز گردید اگر تقصیر فانی را
 بقصیر باقی تبدیل نمایند و عیاقاً
 جنت ابدیه که مقرر خلود ارواح عزیز

ندسته است وارد شوید جمیع اشیا
 دلیل بر هستی شماست اگر از غنا و
 قیام نیستی بداند از رحمت با
 معدوده دلستان ما میشد و از
 خرابی تن ظاهر در سبیل محبوب ^ن محرو
 میشود چه که بعد هر خرابی بخار و
 منظور گشته و در هر زحمتی نعیم و احد
 مستور ای بیندگان مسایید عذ
 صمدانی و از معین مقدمه صفا
 طلب نمائید و انما و منیحه خیر ^{را} احد
 از مدنی مغربه الهیه اخذ کنید

چه که در وادی جزنا بر تنیم غوس

تسلیم و کوی تر قدس فکر بر بدست نیا^{بد}

وازشجره یابیه عشره لطفه منیمه^{مداظ}

نکرد این عالمان با ده روحانی جمال

قدس نورانی در فاران قدس صمدانی

از شجره روحانی بی حجاب ان ترا بی

سفر نماید چشم دل و طابان را شعرو

نماند و عمل ظاهر و اسراق انوار

جانش بشتا بید کند لک میضحکم

لسان الله لعل انتم الی سطر الروح

تقصودون

هو العلیٰ الخیالی الاعلیٰ

شادانان سلسیل محبت و سالکان
 بادیه مودت و امتد گریه بکلماتیکه
 قاب صافیه و ابجر احدیه رسا^{ند}
 و نفوس مطبونه و ابجیت باقیه کشا^{ند}
 و فقیران مجازی و انجناهی حقیقی^{تر}
 گرداند و ذلالتین معنوی و تاج
 سزیت با او دان کره عز ما ید علم
 لذتین و حکمت قرسی بر جمیع^{ممنا}
 مبدول دارد لوکان الناس الی
 در آنغ انوار الحبل مال یسبون و بر

هر صاحب بصری واضح و مبهرین بود
 که مقصود از افزینش موجودات
 معرفت حق بوده و خواهد بود و بسی
 لایح و محقق است که این معرفت بتمام
 تمام نشود و بظن و لفظ اتمام نپذیرد
 زیرا که در عالم الفاظ جمیع ذوق مختلفه
 شریکند چنانچه ملاحظه میشود
 که ساکنین ارض کلاً و طراً خود را
 مخلوق و مرزوق میدانند و در
 ظل اسماء و صفات الهی خود را منان
 میدانند چنانچه هر ملت و مذهب^{هستی}

اسامی چندی در میان ایشان هست
 که ان اسماء را وسائط فیض الهیه و وسائ^{ند}
 رحمت ربانیه میداند پس در
 این مقام جمیع من فی الارض شریک و
 شیهند منتهی ایت که در امکا^ت
 مختلفند چنانچه السن جمیع سائ^{کنن}
 ارض مختلف است همان قسم اسامی
 اولیا و اصغیای ایشان هم مختلف^{ست}
 و در این صورت اهل حق را برهان^{ند}
 محقق بآید و دلیل و مقای^{بد} محکم شای^د
 نامش از باشند از جمیع مکانات و قنا^ت

با خجسته ناس با و ممتکتند نما مید چه که
 جمیع الیوم به و ای نفس خود مانسید
 و نسبت او را بحق جل ذکره میدهند
 و کل در ضلالت مستغرقند و اسم
 ان راه هدایت گذاشته اند اینست که
 سلطان علی اعلی از برای خود میران
 و محلی قرار فرموده تا معاوم شود
 که کدام نفس معرفت حق فائز شده
 و که محروم مانده و ان یوحی که این
 حک الهی ظاهر شود ان یوم را یوم
 الفصل مینامند زیرا که صادق از
 کاذب

کاذب و محب از مثل تفصیل داده
 میشود و آن محاکم ظهور معنی الهیه است
 در سیکل جدید و لباس بدیع چنانچه
 هر نفسیکه بان معنی مطلقه در این
 لباس جدید که منیع مقرر و مدعی است
 او صادق است در امر خود و الاعد
 الفاظ و وهم بوده و خواهد بود
 زیرا که مقصود از ذکر عرفان و الفنا
 عرفان حق بوده و عارف
 باصل که در ظهور او شده دیگر
 بعد منزلت و انزوی خواهد بود و مثل

حق بوده و غارت باصل که در ظم و
 او نشاند دیگر نزع را چه منزلت و
 اثری نخواهد بود و فعل حق بنفسه
 دلیل بر صدق اوست چنانچه ^{خبر} ملامت
 شد و میشود که چه امور از عظیمه
 و بلاهای کبیره که وارد شده و میشود
 که احدی از قدرت قیل و شمی از آن
 نبوده و نخواهد بود و جمیع را ^{بنفسه}
 حمل فرموده هیچ نشاهدی از این امور
 محکمتر نبوده و بنیت و علاوه از این
 مقامات حق بنفسه از هیچ عالی و

عالمیان ممتاز است بجمع حرکات و
 سکات چنانچه هر چه می که از غیب
 حسد پاک باشد بجز مملوآت و
 مشاهد غارت شود و بشتا بد
 و صرف لیسکه مقدس شود از عجایب
 البته فی الحین معجزت او فائز کرد
 و حق را زد و ن او ضرر نکند و ^{بجز}
 دهد و الیوم جمیع عرفا که صد ^ن عرفا
 بوده و هستند جمیع از عرفان طلعت
 غیب و همی قانع شد اند و از عوالم
 معنی باطنی قناعت نموده اند و بسوز

اینقدر تعقل ننموده اند که هر معنی را
 ظهوری بآید و هر لفظی را معنی شاید
 لفظی معنی هرگز عمری نباشد و عیب
 و همی هرگز عینا عطا نفرماید لهذا
 اصحاب حقیقت که متشیب میشوند
 باید جانان را در لباسهای جدید
 غار و سونند و بدل و جان نجات او
 بشتابند تا از ناراحتی برافروزند
 و بمسح وصال او که مرجع قلوب ما^{فیه}
 و مطلع افتاب منیره است راجع کردند
 اینست ظهور بیان در جبروتنا

پس ای دوستان بشنویند ای دوست
 حقیقت خود را و با سبب دنیا را آنچه
 در او هست مشغول نشوید و خود را
 از زیارت جمال محبوب خان ممنوع
 لغو نمائید و بنویسید اهد برای شما مگر
 دولت باقی و ملک دائمی را و هرگز
 برای خود چیزی نخواسته و مقصدی
 جز ظاهر و عدل و وصول اجناب ^{قل} مجاب
 قدس بافتیه نداشته و گفته با الله
 شهیدان و من عند علم الکتاب حال
 قدری شمت نباید که تا با را

اغیار نبینند و کل را خاوارینند شنید
 کل را بوی او مشاهد است کافی دیار را
 نضر او بر بها نیت وافی انشاء الله
 امیدوارم که نفسی از اهل حق در آن
 ارض محبت الهی قیام نماید و بنفسی ^{جمع}
 اهل آن ارض را در نشاطی بحر توحید
 مجتمع نماید تا تمام اهل آن دیار کنفس
 واحد شوند و بالمره برودت بعد
 و هجر مجرارت قریب و وصل تمام و نا
 شود کل ذلك من فضل الله العالی ^{علی}

والتلام علی من اتبع الهدی

بسم

بِسْمِ اللَّهِ الْعَظِيمِ

ای دوستان امروز روایت که
 هر یک از شما ^{ند} حضرت رحمن بر خیز
 چه که اکثر من علی الارض در اطنا
 نار الله و نور او سعی نموده اند ^{که} نفسیه
 برای حیات اهل عالم و خلاصی نم
 آمدن تمام ظلم و اعتساف ~~بتمام ظلم~~
 و اعتساف در آخرت بلااد حلیش
 نموده اند قسم بمطالع اسم اعظم که
 جمیع بلا یا و روزا با غلام را از ذکر ^{الله}
 منع ننموده و نتوانند نمود و نمایند

جميع دوستان خود کمال فحاشه مند و

دارند که شاید نفسی بسیار معنی

باشد و این عمل از اعظم اعمال ^{الله} عند

مذکور طوبی از برای نفوس که در ^{سبیل}

الهی از کل منقطع شده اند و خالص ^{الله}

مخصوص شرکات الهیه با طرف

اکتاف توجه نموده اند که شاید مستعد ^{هو}

بنا بند و او را همیشه باقیه دعوت

نمایند این نفوس از اسماء حسنی عند

الله مذکورند طوبی طسم و لذت ^{بن}

استعوا الحق

بسم الله اقدس الابهي
 اي كيرالمهي انشاء الله لم نزل ولا نزال
 مدينه كرم محبوب متغال مشغول
 ذكر حق مولد جانها و محبي و طهاست
 محمد كن تا مدينه كرا و از ذكر و نثر فارغ
 شوي و بكمال استقامت و انقطاع
 در نظر رحمتش بياساني اليوم مظهر
 ابليسيه تمام حيله بمنع برتبه از
 شاطي احد تيه مشغولند مدينه
 دوست محكم متثبت شو و بيدره
 امر متمك كه مبادا و باح منتنه

ان ورد قدر از سدرن امرتیه منقطع
 نماید امر و زرد و زیت که خبیب
 بقدر عرفناک فاطق و کلیم باقی قد
 رایناک ذاکر سعی نما تا از قاصدان
 مدینه امی بازمانی اینست ^{صحت}
 الهی عباد و اما، خود را

هو الله تعالی شأنه العظمه والافتد
 دوست لسانا دعوی دوستی نما
 و فعلا مرتکب شود امری را که حتر
 ان محبوب راجع شود ایما بر حیان
 نفس چه لایق و سزاوار است ایما

کلمه دوست بر او اطلاق میشود
 و یا با اسم حبیب در نزد محبوب مذکور
 و اورب العرش العظیم دوست صان
 ان است که از کور عتبت دوست چنان
 سرمست شود که جز رضای او نخواهد
 یعنی از خود اصلی و خواهشی و خیا
 نداشته باشد و کل را در رضای
 دوست فانی مشاهده نماید حرکت
 نکند مگر باذن او و نخواهد مگر
 آنچه را که رضای او در اوست قسم
 بافتاب و یوحید که از مشرق تهر

مشرق است که توحه اجتابا بن سطر
 ضرس بر اصل شجره وارد اذ ایشمهد
 لانی بان الذی توحه الی هذا
 الشکر بعد طارقم فی هذا اللوح انه
 لیس منی وکنی بالله شهیداً ابدیاً
 تا چند در غفلتید آخر تفکر نمایند
 عاقبت امور را در اول امر امری مشا^{هه}
 کنید این معلوم و محقق است که
 کمال محبت طبرک داشته و داریم
 و اگر مصیحت امر مشاهده میشود
 خود احضار می نمود بر نشوید و صلیت

متفقانه را بی رضا حرکت مکنید
 اذهر نفسی مطهرین میا شیدا مساک
 لسان لازم بدو کلمه حرف محبت
 فریب بخورید و از مقبلین ^{بشمار}
 امر این مقرر بسیار شدید است
 سهل صدانید بسئل الله ان یوم ^{وتم}
 علی الصلاح و الاصلاح و یجعلکم
 من الذین اختاروا و اما اختارکم
 الله الله علی کل شیء قدیر

بنام دوست

الله المثل الاعلی کل معنوی در

نه رقم علی

جلد ۳ ص ۳۳۶

رضوان الهی بقدر و م ربيع معالجی
 مشهور و لکن بلبلان صورتی مجرب
 مانده اند کل کو میدای بلبلان منم
 محبوب شما و بکال لون و نفعه عطرته
 و لطافت و طراوت منبعه ظاهر شد
 با یار بیامیزید و از دوست مکرزید
 بلبلان خجاز گویند ما از اهل شیریم
 و بکل خجاز اند داشته و تو از اصل
 حقیقی و در بستان عرف کشف نقای
 نموده کل گفت معلوم شد که در کل
 احیان از خیال رحمن مجرم بوده اید

و هیچ وقت مرانشناخته امید ملک ^{جدا}
 و در افد و دیار و اشناخته امید ^{اگر}
 مرا امید ^{شاید} شناخته خال از یاد خود ^{ممنون}
 ای بلبلان من نه خود از بیره ^{نه}
 از بخوا و نه از عراق و نه از شام و لکن
 گاهی بتفریح و سیر در دیار سائر
 گاهی در مصر و وقت در بیت ^{الیم} و
 جلیل و گاهی در حجاز و گاهی در ^{عراق}
 و فارس و حال در آدرنه کشف ^{نقا}
 نموده ام شما بجهت من معرفی و ^{لکن}
 از من تا نقل معلوم شد که زانجه ^{بید}

و رسم بلبلی موخنه اید در اوض^ه
 و تقلید ساثر بید و اوزر و ضد سب^ا
 و ک^ه
 تو حید محروم مثل شما مثل ان حید^{ست}
 که وقتی بلبلی را گفتم که زاغ از تو
 بهتر میخواند لبلی گفت او حید
 چرا از انضاعت گذشتی و از حق چشم
 برداشته از هر دعوی را برهان
 لازم است در هر قولی داد لیلی حال
 من حاضر و زاغ حاضر میخواند تا جواب
 گفت این کلمه مقبول نیست بلکه
 مرد و است چه که من وقتی از رهنوا^ی

نغمه خوشی استمراء نمودم بعد از صا^ح
 نغمه پرسیده صد گور نمودند که ای
 صوت زاع بود و علاوه بر آن ^{صد} صا
 شد که ذاعی ازان بستان بیرون^{مد}
 یقین نمودم که قائل صد اذت بلبل
 بیچاره گفتم ای چندان صوت ^ع ذاع
 نبود صوت من بود و حال بهمان
 صوت که شنیدایم بلکه اصغر
 ادبع ازان نغمی میماند که گفتم مرا
 باینکلمات و بوی ذایت و این
 نغمه مقبول تر خیه که من شنیدم

از ابناء و امثال خود و حال آن ذاع حاضر
 و سندهم در دست دارد اگر تو بودی
 چگونگی اسم او شهرت نموده بلیل گفت
 ای بی انصاف مرا صیاد کن در کین
 بود و سین ظلم از عقب لذا با اسم
 ذاع شهرت یافت من از غایت ظم و
 مستور ماندم و از کمال تنقی باکت
 مشهور و لکن صاحبان اذان نغمه زن با
 از غیب زاغان تمیز دهند حال تو
 باصل صوت و لحن باظر شو لیلیه راک
 الحق و شما ای بلیلان صوت مثل
 ان

ان جعد بنظر میاید که ذره و هم با
 صد هزار قین تبدیل نماید و هر
 از آنچه شنیده بحالم شهود و مشاهده
 مبادله نکنید بشوید نصح یار را
 بنظر اغیار بر منظور کار ناظر باشید
 مرا همین شناسید نه بمقرو و یار
 این گفتگو بودند که ناگاه از صد رقبه
 مبارکه کان الله بلبلی نورانی بپران
 رحمانی و نعمه ربانی وارد و بطواف
 کل مشغول شد گفت ای بلبلی اگر
 چه بصورت بلبلید و لکن چندی

با ذائقان موافق گشته اید و سیرتشان
 در شما ظاهر و مشهود مقرران این
 رضوان نه بر پرید و بر وید این کل
 روحانی مطاف ملبلان ایشان رحمان^{نفس}
 پیرای ملبلان انسانی حمید فغانید
 که دوست را بشناسید و دست^{بند} تقدیر
 نگران را از این کل رضوان رحمن قلع
 نمائید یعنی اید وستان حق که خد
 محکم بر بندید و اهل فاق را از مسگر
 و نفاق اصل شفاق حفظ نمائید و اگر
 بجنوع و تشوع و سایر موایای حق

بین عباد ظاهر شوید ذلیل تقدس
 از مفتریات ابلیس و مظالمش ^{شهر}
 مانند والوده نشود و کذب مفتر ^{بین}
 بر عالمیان ظاهر و هویدا گردد و اگر
 بخود بانه عمل غیر مرضیه از شما
 مشاهده شود جمیع مفتریات ^{دست} را
 و طمان اعمال مثبت مفتریات ^{دکن}
 خواهد شد و هذا الحق یقین و
 البهتان عیوب الدنالدین

سوالیه

جوهر توخید و لسان تفسیر متصفا
 عند

بحر الزمان

ص ۳۳۸

لیاط حضرت سلطان در مثال و ملک
 ذوالجلالی است که حقائق ممکنات و
 دقائق و دقائق اعیان موجودات را
 از حقیقت نیستی و عدم در عوالم
 هستی و عدم ظاهر فرمود و از ذلت
 بعد و فضیلت داد و مملکت عترت
 و بقا مشرف نمود و این بنود مکرر است
 عنایت سابقه و رحمت منبسطه
 خود چنانچه مشهود است که عدم
 صرف را قابلیت استعداد وجود
 نشاید و فانی بجهت رالیافت کون و
 انوار

انوجد نیاید و بعد از خلق کل ممکن
 و ایجاد موجودات بتجلی اسم یا مختار
 انسان از بین اسم و خلافت برای ^{میت}
 و محبت خود که غلت غائی و سبب
 کائنات بود اختیار نمود چنانچه در
 حدیث قدسی مشهور مذکور است
 و بجلعت مکرمت لقل خلقنا ^{ان} الا
 فی احسن تقوید و برداء عنایت و
 موهبت قنبا و ک الله احسن القایر
 معجز و سرافراز فرمودن بر اکیونت
 و حقیقت هر شیئی را با اسمی از اسماء

تجلی نمود و بصفی از صفات اشراق
 فرمود مگر انسان را که مظهر کل اسماء
 و صفات و مراتب کینونت خود قرار
 فرمود و باین فضل عظیم و مرحمت
 قدیم خود اختصاص نمود و لکن این
 تجلیات انوار صبح هدایت و اشراق
 شمس عنایت در حقیقت انسان مستور
 و محجوبست چنانچه شعله و اشتعال
 و انوار در حقیقت شمع و سراج مستور
 و تابش و درخشش آفتاب جهانناب در
 هزارای و خالی که از زنگ و غبار استونا

بشری تیره و معظم کشته مخفی و محجور را
 خال این شمع و سراج را افزونده مانه
 و این مرا با و محالی را صیقل دهنده
 شاید و واضحست که تا ناری مشتعل
 ظاهر نشود هرگز سراج سفروزد و تا
 آیدینه از زنگ و عتبار ممتاز نگردد
 صورت و مثال و تشبیه و اشتراک ^{مشترک}
 بی اساس در او منطیع نشود و چون ^{بین} ^{ما}
 خلق و بیقی و عادت و قدیم و واجب
 و ممکن و بی پیوسته و ریل و مناسبت و
 موافقت و مشابهت نبوده و بیکیست

و بنیت لهذا در هر عهد و عصر ^{کین}
 سازجی را در عالم ملک و ملکوت
 ظاهر فرماید و این لطیفه ربانی
 و دقیقه صمدانی را از دست و عنص خالق
 فرماید عنصرترا بی ظاهری و عنص
 غیبی الهی و در مقام در او خلق فرما
 یک مقام حقیقت که مقام لا ینطق الا
 عن الله ربه است که در حدیث ^{بد} نیز
 لی مع الله حالات انا هو و هو انا الا
 انا انا و هو هو و هوین قف یا
 محمد انت الحبيب وانت المحبوب و

همچنین صیغه ناید لا فرق بینک ^و ایام
 الا انهم عبادک و مقام دیگر مقام
 بشریت است که صیغه ناید ما انا الا
 بشر مثلکم و قل سبحان ربی هل انت
 الا بشر ارسوگلا و این کنونات مجرد
 و حقائق منزه و سائظ فیض کلیه اند
 و بهدایت کبری و ربوبیت عظمی
 مبعوث شوند که تا قلوب مشتاقان
 و حقائق صافین را با الهامات عنینیه
 و خصوصیات لاریبیه و نسائم قدسیه
 از کد و رات عوالم ملکیه سازنج و ^{سیر}

کردند و افشاده مقربان را از ننگ
 حدود پاک و منزّه فرمائید تا در ^{بعینه}
 الهیه که در حقائق مستور و مخفی ^{گشوده}
 از حجاب ستر و پرده خفا چون ^{نشر}
 افتاب نورانی از فجر الهی سر بر آید
 و علم ظهور بر انزال قلوب و افشاده
 بر افشاده و از این کلمات اشارات
 معلوم و ثابت شد که لابد در عالم
 ملک و سلوک باید که ^{مشیت} نیست و
 ظاهر کرد که واسطه فیض کلیه ^{مظهر}
 اسم الوهیت و ربوبیت باشد تا جمیع
 نام

ناس در ظل تربیت ان افتاب حقیقت
 تربیت کردند تا با این مقام و رتبه که
 در همتایق ایشان مستودع است ^{رف}
 و فائز شوند اما نیست که در جمیع ^د اعمال
 و از همان انبیا و اولیا با قوت ربانی
 و قدرت صمدانی در میان ناسر ^ن ظاهر
 گشته و عقل سلیم هرگز باضی ^ن نفوذ
 که نظر به بعضی کلمات که معنائی از ^ن
 ادراک نموده این باب هدایت را
 مسدود انکار و از برای این ^ش مشهور
 و انوار ابتدا و انتهای عقل نماید

زیرا مضمی اعظم از این فیض کلیه نبود
 و رحمتی اکبر از این رحمت منسب^ه الطیه
 نخواهد بود و مشکلی نیست که اگر در بیان
 این عنایت و فیض و از عالم مستقل^{شود}
 البته معدوم گردد لهذا مزل ابواب
 رحمت حق بوجه کون و امکان^{مفتوح}
 بوده و لا یزال امطا^{ست} عنایت و مکر
 از عظام حقیقت بر او صفا^{ملیات} و
 حقائق و اعیان مترکه و معنی^{شده} خوا
 بود اینست منت خدا من الازل الی
 الابد و لکن بعد از ظهور این ظلمات

قدسینه در عالم ظهور و نهاده یعنی
 از نفوس و برخی از ناس که گروهی نظامت
 جمیل که ثمرات افعال خودشان است
 مستلکی کردند و گروهی بزخارف ^{نیه} ناس
 مشغول شوند و چون ان جمال غیبی
 جمیع ناس را با نقطاع کل و اتفاق کل
 دعوت مینمایند لهذا اعراض ^{مد} تمام
 و باید از اذیت دست دراز نمایند
 و از اذیتیکه این سلاطین وجود
 در ذرّ عجا و عوالم ارواح بکمال میل
 و رغبت جمیع بلا یاراد و بسبیل حق

قبول نمودند لهذا خود را تسلیم در دست
 اعدا نمایند بقتل که انچه بتوانند
 از ایدها و اذیت بر اجساد و اعضا و
 جوارح این کینونات مجرده در عالم ملک
 و منزهاده ظاهر سازند و چون زمین
 و محبتین بمنزله اعضا و اوراق این
 شجره مبارکه هستند لهذا هر چه بر
 اصل شجره وارد کرد و البته بر رزق و
 اعضا و اوراق وارد آید این است
 که در جمیع اعصار را بنامه صدمه است
 و بلا تا از برای عاشقان جمال
 دو عالم

ذوالجلال بوده و خواهد بود و در وقت
 نبوده که این ظهورات عز احدیه در عالم
 ملکیه ظاهر شد باشند و اینگونه
 صدمات و بلاها برهن نبوده و لکن اگر
 در ظاهر اسیر و مقتول و مطرود و بلا
 گشتند اما در باطن بعنایت خفیه
 الهیه مسرورند و اگر از راحت جسمانی
 ولایت جیدی همچو معاندند و لکن
 براحت روحانی و لایذ خواهد که معانی
 و غرات خفیه قایمی ملند و مستقیم
 گردند و اگر اسیرند بصیرت ملا

نمایند مشهود شود که این سخن و بلا یا
 و مشقت و رزایا که بر مخلصین و مؤمنین
 نازل و وارد است عین راحت و ^{حقیقت}
 نعمت است و این راحت و عزت ^{صن}
 از حق نفس مشقت و عذاب و زحمت ^{است}
 زیرا که نتیجه و ثمره این بلا یا راحت کبر
 و علت وصول بر ظرف اعلی است و
 پاداش و اثر این راحت زحمت و ^{مشقت}
 عظمی است و سبب نزول در درک
 سفلی پس در هیچ وقت و احوالی از
 نزول بلا یا و سخن محزون نباید بود

و از ظمهورات فضایا و ایام هموم
 معنوم نشاید شد بلکه بعزوة الوتقا
 صبر باید تمسک حبت و بحبل تمسک
 اضطرار تشبث نمود زیرا اجر و ثواب
 هر حسنه را پروردگار با اندازه و حساب
 قرار فرموده مگر صبر بلکه مسافر طابید
 انما یوفی الصابرین اجرهم بغير حساب
 امیرزا اسمعیل را بکمال شوق و اشتیاق
 طالب و ذاکر انشاء الله همیشه در
 ظل عنایت حق بنا کن و مستر^ش با
 هو الفاضل اوست بخشنده و مهربان

بیانات عربی که بیدایغ نعمات حجازی
 از سماء سلطنت حمدانی نازل شد
 زیاده از حد احصا و احاطه اولی الالباب^{ست}
 و اما نظر باختلاف السن و ادراک^{بعضی}
 ملتفت متصو دالله نشاء اند و از
 مطلوب محبوب و از مراد و برده صافند^{ند}
 لهذا در این لوح مختصری از جواهر نعمت^{ها}
 الهیه و حقایق مواعد ربانیه^{بسی}
 صلح عراقی و ارسی ذکر میشود تا خدا^{الله}
 چون شمس مشرق و صبح صادق بر همه
 عالمیان واضح و لایغ و ظاهر در سیر^{من}
 زعمه باد

و هویدا شود ذلک من فضل الذی قد
 کان علیکم مسبوقا و این معلوم بوده
 که حق جل ذکره لم یزل و لا یزال از طاعت
 و عبودیت و ذکر عباد مقدس بوده
 و خواهد بود زیرا که احدی از ممکنات
 قوه و استعداد مغایرینا و کافرین
 نیست و ممکن است در هواهای قریب
 و لقا و وصل و تقاطع این نماید آن
 نقطه آوان که نسبت امکنه است
 شد تا او زانو اند نمود و سلطان
 بعمل نایبش فی ازل البقاء در عالم

جلال و منتهی به تو جمال خود بوده و چون
طریق و سبیل دون او با و صدود و
مقطوع شد محض عنایت و محرم فضل
و لطف و مکرمت در هر زمان و عهد
نفسی را مبعوث فرمود تا عباد را از
وادی غفلت و هووی بس منزل عزت
و بقا هدایت فرماید و از ارض فقر
نیستی بجا آید غنی و هستی رساند تا اطیاب
قدسی بویض الهی میل نمایند که شاید
از حجیات نفسیه و انشاوات ملکیه
مقدس شده در ظل وجه الله محسوس
شده

شن و ابتدا لا باء مدبره الله باقی مانند
 و این مرتب را در جمیع رمضان و ^{بعضی} جمعه ها
 از عباد مدعی شن و لکن هرگز بخیرد
 قول اکتفا نشن اینست که اصفهان و
 افتتان همیشه از سما، قدرت نازل
 تا صادق از دوشان معلوم و واضح کرد
 حال ملاحظه فرمائید که جمیع این مرتب
 ادعای حجت الله که اعظم و اول و سابق
 امور است می نمایند و مع ذلك قبل
 از نزول افتتان بعضی معترض شده اند
 و کیف بعد از ابدا یا دار الحزن و الرزق

والسَّنَنُ فَتَفَكَّرْ وَاقْبَلِ مَا أَقُولُ يَا أَوَّلِي الْأَنْفَكَ
 باری اینقدر مستیقن بوده که آن ذات
 قدم در ممکن ارتفاع و مخزن استیلا
 منمکن و بر عرش تقدیس و تنزیه ^{بی} مستوی
 دخول و خروج و صعود و نزول وارد
 انتقام راهی نه و بعد از ثبوت این
 مطلب لطیف واضح است بر حسب ^{حسب}
 دهری که نه طاعت نکات برود
 او بیغزاید و نه عصیان موجود است
 از آن و مقدار او دیگر احدی
 اعمال محدودی محدود است
 کزس

1941

قدس قدم در نیاید و لویش فانی ذیل
 عز باقی را بنیالاید غیر او نزد او صد کوزه
 و دون او داد در مقعد او اسمی نه امکان
 فی حد الامکان والواجب فی عا^لو القدر
 والشان و بعد از ثبوت اینها
 دیگر شبهه نسبت که آنچه از شما ^{لی} ایتر
 نازل شد و یا میشود مقصود ارتقا
 خود عباد است مع ذلک نسبی از انصاف
 دو است که خود را از لغات قدر
 این ایام محروم نماید و اینقدر ^{مملو}
 باشد که قدر خود لی از اعمال ممکنات

مکتوم و مستور نسبت و لکن نظر ^{بصورت} محصور
 کبری و احاطه رحمت بر اشیا اظهار
 و ابراز است و نخواهد شد و چون
 حسارت از حد اعتدال میگذرد
 لهذا بعضی عباد را مطلع میفرماید
 که شاید سبب غیبت شود و ممنوع
 بشوند و الا از غایت رحمت و عنایت
 هرگز راضی بر کشف عیوب عباد خود
 نبوده و نخواهد بود از آنکه عباد ^{الله}
 که اهل نبی و فحشا و اصحاب غفلت
 عمی که برستان ظاهر میروند حین
 مراجعت

مراحت بقدر مقدور سعی مینمایند
 که از کلهای بستان با خود بار معنایی
 بربند و شما که دعوی از دارید که
 بر عنوان جمال قدس معنوی وارد
 شده اید چه علامت و نشان ازان
 فضایی خوش جانان با خود آورده^{اید}
 اخراهل بیان در ارضه رحمن مشاهده
 و احباب جانان را نشانه سجده^{ید}
 تا جمیع اهل ارض را بیاچ تمیص الهی^ی
 از احباب او است تمام نمایند و تا
 حق را از باطل چون صبح نورانی از لیل

ظلمانی فرود دهند قسم بخدا اگر این معجزه

قلیل سبحیه الهیه در بین بویه حرکت

میگردند حال جمیع اهل ارض طائف

امر الله و مقبل حرم الله بودند قضی

قضی انشاء الله امید و اوه که بعد

از تراب غفلت بنسخه و قدس احدیت

لهیکل جدید و طراز بدیع مبعوث

شوند و برانچه از ایشان فرستند

فنیام نمایند قسم بخدا که هرگز ایامی ^{بشتر}

از این ایام و فصلی اکبر از این فصل

در ادب اعراف ظاهر نشده و بخوانند شد

و تاهوت

و تا وقت باقی خود را از رضوان باقی
 ذی الجلال و از کشتن جمال ذی الجمال
 محروم ندارید و از سنجاب خود و عمام
 فضل مایوس و ممنوع نشوید و این
 معاوم است که همیشه خیر و صلاح
 و سداد احباب الهی را این ^{منظور} عبد
 و ملحوظ داشته باشید که ملاحظه
 ایشان را از نفس ایشان بخروششان
 بیشتر نموده و کفی بالله شهیداً و
 بر قضا واضح است که چه مقدار از
 مایای سر و عنان که در این عبد و محبه

و هر را تحمل نموده که شاید هیاکل مرد
 از هبوب اویاح الله زمان شوند
 و از نسیم صبح الهی از نوم سر بردارند
 نه آنکه پیمان شود که از مجالست باله
 احتر از نمازیم و خفنا را بر ظهو و در حج
 دهیم چنانچه در این ایام مهیول گشته
 و در این ایام که کل ملل از عرب و عجم
 و ترانه و فارس و مضاری و دیورد
 و عالم و جاهل بجا رصنه با این عبد
 قیام نمودند و امری جز اطفا ی نور
 الله و اعتمادا را الله بنویسد و این

عبد در مقابل هر ایتاده با آنکه
 مطلع است بر آنچه در قلوب مستور
 نموده اند خال نماند آنگاه احباب دیگر
 سبب کدورات و غزن چنین عبد
 با خاطره بلایا و رزایا و قصتا با نشو^{ند}
 دیگر تا انصاف بچکند و امر الله چه
 جاری شود علیه فی کل الامور
 توکل و حسبنا الله و نعم الوکیل
 احرف حمد حقانق و رقانق حمد
 مخصوص رسالت قدر قرب حضرت
 سلطانیت که از لطائف بدائع

عنایت خود کل من فی الملک و از غنا

کافور بر صه ظهور آورد و جمیع

موجودات را از هویت نیستی در عرصه

هستی برای ظهور مقصود موجود

فرمود و غیاث هستی موجودات را

بلقاء هستی مطلق قادر و مشرف نمود

تا کل موجودات از غیب و شهود از رحمت

واسعه باز نمایند و از استوای عرش

عدال محروم نگردند و در هر وجودی

و از هر رمزی امری مقرر داشت

که بناذجات مجردات هووات اکوان

بحركات كونا كون حركت نمايند تا تدبير
 ملكوت او در عرصه ناسوت ظاهر
 و هویدا گردد و لهر شئی فرصتی بخشد
 و بقدر وسع او قدرت بخشد و بعد
 تكليف امر و نهى عرضه داشت تا
 طغيان و ايمان كل معلوم شود و
 ثمرات اعمال و افعال خود برسند
 و با بجهت كسب نموده اند بزرگ داده شوند
 لقمان بپسرش تا ان سفير ما سيد
 تا نبى ازها ان تك منقال حبه من
 خردل فنكن فى صخره اوفى السموات

اَوْقَاتِ الْاَرْضِ يَا تَبَّهَا اللَّهُ اِنَّ اللَّهَ
 لَطَیْفٌ خَبِیْرٌ حَكُوْمُهُ مِثْلُ حَكُوْمِ
 اَحَدِیْ مَغْرَبِیٍّ وَمَقَرِّیٍّ كَلَّ دَرْقِضَه
 قَدْرَتِ اَوْ اَسْرِیْنِدَه چَیْنَا اَنْكَبَتْ قَضَا
 وَحَرْفِ اَمْضَا اَمِیْرُ الْمُؤْمِنِیْنَ مَسْفُورًا ^{بِد}
 كَلَّ شَيْءٌ فِی قَبْضَه قَدْرَتِكَ اَسْرِیْر
 وَاِنَّ ذَلِكَ عَلَیْكَ سَهْلٌ لِّیْرِیْر فَبِیْرَا
 الَّذِیْ بَیْنَ مَلَكُوْتِ كُلِّ شَيْءٍ وَاِنَّه
 قَدْرَكَ اَنْ عَلَیْ كُلِّ شَيْءٍ قَدْرِیْرًا اِلٰهَیْ وَ
 تَسْتِیْدِیْ وَرَحْمَاتِیْ حَكُوْمُهُ وَصَفْتِیْ ^{عَالِمِ}
 اَیَاتِ قَدْسِ تَرَا بَیْنَ زَمَانِیْ كَمَا لَآ

از ذکر ادنی محامد سلطان از نسبت تو

و حکومته ملاحظه نماید آثار انس ترا

با این چشم نهانی که کور است از مشاهد

مقص جمال ملک امدیت تو و حکومته

استماع نماید الخان ملیح ترا با این گوشها

که کراست نزد نضر دحامه سر مید

تو و حکومته اذراک نماید لطائف بدائع

حکیمهای ترا با این هوشی که مدو^{نست}

نزد ظهورات قدایی حضرت قیومیت

توحید لطیف است مکرمت و در حقیقت تو

که درو گرفته جوهر سناذجیات کو^{ترا}

وجه بدیع است رحمت و رأفت تو
 که فرا گرفته اعلیٰ مراتب هوایات امکا^ز
 پاک و منزهی از وصف هر چه محرک^و
 متعالی و مقدسی از لغت هر منزه
 و مقدسی کل لغتها در ساحت قدس^{تو}
 کذب صرفت و جمیع وصفها در
 فنای انش تو افک محض است قرار
 نغمه مودی برای احدی صریقی برای
 معرفت خود جز بحر محبت و مقدرند^{شع}
 برای لفظی مغزی جز نسیق با ت
 الهی تصرف الالسن عن باوع قناتانک

وَعَجَزَتِ الْعُقُولُ عَنْ ادْرَاكِ كُنْهِ حَمَائِلِ اللَّهِ
 بِاتِّمَامِ اِبْنِ نَقِصٍ وَعَجَزْنَا مَا مَكِينُمْ تَرَامِدًا
 اَصْفِيَايَ تَوَكَّلْ اِي سُلْطَانَ مِنْ وَجْهِ
 مِنْ مَطْمَئِنِّ فَرْمَا قَلْبِ ذَرَّةٍ فَا نِي رَا بَرِّ ع
 سَبْوِي طَلَعْتَ اِبَاتِي خُودِ وَرُوشَنِ فَرْمَا
 چشمهای مرا بمشاهدت جمال حضرت
 وها بیت خود و از فواره های نور خود
 رشحات سروری عطا فرما و از کاسها
 ملبور خود طغیان کافوری عنایت نما
 و از حیا ضحمت بیدم لطفت شرا
 انسر کرامت فرماتا مسترح شود فرود

در ساحت حضرت محمد آیت تو مصدق

بلد

شود عقل من در سباط سلطان محمد

تو همچنانکه عمار کافور و صرف ظهور

وهو به نور ستر الموحدين سيد

التاجدين وحي فداه ميفرمانايد

و احباني من الذين اطمئنت الروع

الى ربنا الارباب انفسهم وقررت

بالنظر الى محجوبهم اعينهم ومن الذين

تقررت اليهم والشوق اليك في هذا

صدورهم واخذت لوعده محتباك

بجاء مع قلوبهم وهم الى اوكار الافكار

با و دن و قد ناص القرب والمکاشفة
 بر لغون خلاق فرمودی این ذره دگارا
 بقدرت کامله خود و پیر و ریدی
 با یادی با سطره خود و بعد مقرر ^{شده} ا
 بر او بلا یا و مین را بجهتتی که وصف
 ببیان نیاید و در صفحات الواح ^{نکند}
 کردی و بلکه در میان پرید و پر نیان
 بر بیت فرمودی اخذ و علمهای حکم
 بسق و بدنی بلکه بلنباس ^{سایه} حر و سرد
 راحت بخشیدی خاقبت بر ذلت
 مقرر داشتی قلدتی ^{بند} قضایا ^{بند} فلا

لا تَحَلَّ وَتُوقَّتِي اَوْ اَمَّا لَا تَفُكْ حَيْدُ
 سَنَهْ مَكِيذُ رَدِّكَ اَبْتَلًا بِمِثْلِ بَارَانَ
 رَحْمَتُ تُوْدِ رَجِيَانَسْتِ وِبِلَا يَا اِزْاَفَقُ
 قَضَا ظَاهِرُ وِتَابَانَ وِدْوَانِ اِيَامِ مَقْعَدِ
 اِنْسِ وِمْحَضَلِ اَمْنِي بَرَايِ اِيْنِ بِنْدَهٗ مَقْعَدِ
 نَفْرُ مَوْدِي دِرَاوَلِ مَحْدَمَتِ كَارَانَ
 بَارِ رَحْمَتِ زَرَاوَتِ تَرْدِيْتِ مَوْدِي وِ
 دِرَاخِرِ بَا صِحَابِ عَضْبِ وِرْجَالِ سَطْوَتِ
 وَاكْدَانَسْتِي بَسَا شَيْهَانَا كَرَاوَكْرِي اِلَى عِلْمِ
 زَنْجِيْرِ اَسْوَدَهٗ نَبُوْدَمِ وِجِهَرِ رُوْزِ مَالِ
 اِرْصَدَهَاتِ اِيْدِي وَاَلْسِنِ اِرَامِ نَكْرَامِ

چندی اب و تان که بر جنت و اسعه
بجیوانات صحیح جلال فرمودی بر این
بند حرام نمودند و آنچه را بر هواج
جایز نمود بر این عبد جائز داشتند تا
اینکه طاقت حکم قضا نازل شد
و امر امضا بخروج این بنده از ایران
در رسید با جمعی از عباد ضعیف
و اطفال صغیر در این هنگام که از
شدت برودت امکان تکلم نداشتند
و از کثرت بخی و برف قدرت بر حرکت
نسیب بعضی از اطفال از مفارقت

احارایات فراق قرانت مینمایند
و برخی بعلت یاس از وطن و دیار کتقل

السَّالِمِ فَالَهُ مَبْکُنْدٌ وَ دَرِیَا بَانَ حَرِّ
سَر کَرْدَانِ مَبْکُرْدِیْمِ وَ دَرِ صَحْرَاهَا حَرِّ
رِجَاهِی تَرَامِبْطَلَبِیْمِ کِهْ شَائِدِ نَسِیْمِ رَحْمَتِ
تَوَائِدِ وَ اِحْسَانِ قَدِیْمِ تَوَدُّرِ رَسَدِ
فَلَکَ الْحَمْدَ عَلٰی حَسَنِ بِلَادِکَ وَ سُبْحَانَ
لَعْنَاتِکَ وَ ظَهْرَ رَامِتِلَاکَ اِذَا نَاکَ
اَنْتَ اِلٰهَ الْاِیْمَانِ اَنْتَ اَنَا کُنَّا
مِنْ فَضْلِکَ سَاکِنُوْنَ

بیت زین العابدین فی الصلوة
بر ساف بجا از اخذ سوز

باسم ربنا العلی الاعلی

مغز شری ۱۳۷۷

ای حبیب من دنیا را قرار می ده و وفا
 نیست و صاحبان افکار نباید در این
 ایام معدوده خود را از نسیمهای خوش
 الهی و روانی لطیف معنوی ممنوع و
 محروم نمایند و بزحارف اقوال خود
 از تجلیات انوار محبوب محبوب فرما
 همیشه اینگونه سخنها در میان بود
 و خواهد بود گان و بیگون و گمان
 و سلطان بقا از برای هر امری برهان
 مقرر فرموده که نزد اولی الصبره
 واضح و هویدا است تا صاحبان افکار

صافیه بان متمسک شده ملتفت
 بعضی سخنهای لغو که ناشی از ضظاهر
 شیطان میشود نشوند و الا اگر جمیع
 حرفها بقول ختم شود و در تمام امور
 بذكر لسان کفایت رود هرگز امر الله
 واضح و مبهرن نکرده و وسیع هدایت
 مبالغ نیاید و ظلمت ضلالت زائل
 نشود جمیع رسل و جمیع کتب که من
 عند الله نازل فرمودند هرگز امر با
 محمد و دجیدی و محصور ^{دعا} جمعی ^{نفر}
 چنانچه همه این اسرار معلوم ^{شد}
 و ناد

و نادا الا تمام حجابهای محدوده لارا آتش
 و معدوم نمود و علم ان الله على كل شئ
 قدیر بر جبار یغفلت انشاء و حکیم
 برید مرتفع شد هینک ان یعرف
 من الاشارة مواقع الهدایة و انیه
 قبلت الت الیه و ید الله مغلوله را
 بسیار فکر فرمائید شایدا وسیله
 مکتوبه در او نصیب برید ریغایت
 و منبع این فصل مخزون در حق است
 و اصل کرده قرضا این ایراد همه
 تلاوت نمودند و کوهها هرگز قرأت

نشانی نامعنی لایمیه الا الطهرون
 ثابت شود و محقق آید و اگر در همین
 آیه تفکر و تدبیر میرفت این نفاقها
 و ظلمها مرکز بر مطالع احدیه و مظا
 قدسیه وارد نمیا مد باری باید
 بعین عنایت الهی که در فواد مودع آ
 ملاحظه فرمایید و قدر این آیام با
 دانسته غفلت نوزند که عنقریب
 مظاهر آن در احجون رجوع نمایند
 و طبرها و معنوی از خاکدان بعد
 ذلت با شیان قرب و وحدت پروا
 نمایند

نمایند و غم از رحمت ممنوع نشود و
 سحاب مکرمته قطع مانند و سراج
 نور مستور گردد و حجابهای ظلمات
 همه ارض و سما کنین را احاطه نماید
 همیشه سراج روح در مصباح نور
 روشن نیست اگر چه فنا ندارد و
 لکن جز اصل بقا ادرالک نماید زیرا که
 فیض کلیه در رحمت منبسطه و همبال
 هوویه و بحر حدیثه همیشه در جریان
 و در انبساط و در ظهور و در موج^{نیت}

بهار ظاهر می که تربیت ظاهر اشیا

با امر خالق استخوانها و گوشت و مفاصل^{ست}
 در سال بکرتبه ظاهر شود و همچنین
 بیها و معنوی که تربیت ارواح و افشا
 منیره مینماید و حیات باقیه دائمه
 میدول میفرماید در هر هزار سنه
 او از یکبار یکبار جلوه مینماید و بر همه
 اشیا، از غیب و شهود خلعت هست
 و تجلی ربوبی ابلاغ میفرماید دیگر تا
 مستحق آید وجه کس لایق باشد که آرد
 نماید پس نانیمهای خوش روحانی
 از باغهای قدس معانی میوزد و
 بسمل

بلبل بیان بریشاهای کل رضوان ^{بد} استرا
 سعی و جهدی باید تا کوش از او از ^{سعی} شما
 مایع رثانی بی نصیب نشود و جسم از
 بادهای بهمار معنوی محروم نماید و این
 نسیم بر هر جسد که وزید حیات با ^{قبه}
 بخشید و بر هر شجر نایبه که مرود نمود
 خلعت تازه دامنه عنایت فرمود
 بحفظ جان مپردازید و از خائنان ^{بد} بگریزید
 و بجز خرافات افعال این وان پیران ^{ذکر}
 و ایقان را مدردید مگر اوای دوستان
 چراغهای هدایت دل را بیاد ^{صلوات} های

غل خاموش نکند اگر چه کم از نهید
 الله فهو المهتد ومن ينلن تحله
 وليا مرشدا ثابت وحق است
 لكن دلالت ذکر فان الذكری تنفع
 المؤمنین هم جاری و ساری است
 و عنایت ببدل الله السیئات
 بالחסنات هم ظاهر و واضح است این
 جان را جز کوش پاک نشود و شمس
 خرد رعد و رصافیه عکس نیندازد
 معاشرا بن یوسف که شبها با او
 یک بساط خالس بودند و در هم
 می‌نشاندند

مؤانس از بوی خوش او محروم بودند
 و دماغ جان یعقوب جانان از سر ^{سنگ}
 بعین ادراک نمود پس ز کام غفلت را
 باید بدین که جمیل دوست مد او نمود
 و چشم قلب را از استنمام قیصر حبیب
 روشن و منور داشت تا بوی خوش
 محبوب ادراک شود و نار خب الهمی غیر
 دوست از مغز و پوست همه را بسوزاند
 و تا این مقام حاصل نشود جمیع اعمال
 غاظر و باطل کرد و چنانچه بر ^{العین}
 همه استقامات واضح و لایح کشت ^{قد}

از عباد که شبهه بیند از فرق یار خویشند
 و تمنا ی وصال نمودند که ناچار نشأ
 نمایند و چون حجاب جمال مرتفع شد
 همه بچشمت حلال محبوب مانند
 و بلغای محبوب که غایت مراد مرادند
 بود فائز نگشتند از نبود صکر آنکه از
 خود کوش و چشمی ندانستند تا یاد را
 از مزار تمیز دهند و غنچه طیبیل از زلف
 فرق کداندند و لیس قلوب که ایضاً
 و اعین لایبصرین بها جمیع مستکف
 مکملات اهل کتاب شدند و متمسک
 باشند

با اشارت اولی الالباب که چنین در کتب

ذکر شده و چنان در صحف مطهره

گشته و غافل از اینکه امر بر ما

بقاعده محمد و دنا کردد و قانون نیند

کویا از چشمه فیعل ما ابنا ^{از} نشو

و از عمر حکم ما بر بد در ذوق ناکشند

معلوم شد که امر برخلاف آنچه مطهر

گشته بود و ادراک و عقول اطاطه نمود

بود از مشرق غیب هوایه ظاهر گشت

چنانچه قیامت بقیامی تحقق یافت

و ظم سدی در اجمع ای برادر من

درست در اینکلمات تفکر فرمایند انوار^{ها}
 علوم نامشاهی مفضوح شود و باستقامت^{مت}
 تمام در امر قیام نشوی و بصیر حدید
 در افاق جان و انفرجانان اسرار^{سبک}
 ملائطه فرمائی حال اگرین عباد^ت حسیم
 بنور انقطاع منور میبودند و گوش
 از استماع او ازهای بدیع الهی منع^{ند} میبودند
 البته گوش جان نظر بتعلق خود معبود^{ند}
 قدس بندهای عند لیب هو پیر از قبی
 عقلت قیام میبود و از زیارت حجاب^ل
 که مقصود اصلی و فیض کل است نصیب

وقتیست بر میداشت قدم بخدا که اگر قدر^ت
 لقلب متوجه شوید از حرکت این قلم
 حرکات ارواح قدم ملاحظه کنید و از
 سواد این مداد بوی و داد خارید بشوید^{ید}
 و از هیاکل این حروف کلمات باقیه
 محسوساً مشاهده کنی بقره مشک از
 نقحه غیر بغایت ممتاز و کافور از د^ن
 خود نهایت واضحت و صبح هدایت^ت
 از ظلمت ضلالت بس فرقی است و این
 نزد اولی العالم مبرهن است که حق جمیع
 عبادات از جمیع ناس ممتاز است بقوله

و فعله و حرکت و ساکنه لقب می که بیچون
 مشابهی بدون خود ندارد و لکن فطرت
 حُصیل و طبیعت خفاشی البته از ادراک
 این مراتب محروم است خفاش را از شرا^{بق}
 افتاب در پایش نصیبی نه و جُصل را از
 رائحة عطر قشوق نه باری جوس^{دین}
 بحر مابین خروشها ساکن نگردد و صنایع
 اهل مابین و زایدنها ساکن نشود و
 همیشه این عسل خود را در جامه^{های}
 خوش که از و بر ابل است دستور نموده
 و مینماید که با نسیمی مریوف نباشم و برسی

در ابل چشم شتر

موصوف نگردم با آنکه همیشه بجزوقه
 بفضل الله در قلب جاری و لکن قطره
 ازان ظاهر نه و صحیف معانی در صد
 مستور و حرفی ازان بر الواح مشهور نه
 جز عبودیت خیالی ضرورتیست مطاوعه
 منظوری نه و همیشه طالب بوده و
 هستم که خدمتی در خور ازینده بر آید
 که نشاید معنول راه درست شود و
 منظور نظر محبوب با وجه ابتلا
 که درین شد وجه بلا یا که از قتل و
 گشت الله شنیدید و در این حال

در مقابل اعداء تنها ایستاده ام و از جمیع
 اطراف دشمنان احاطه نموده و احدی هم
 نصرت ننهوده و در صحران هم مستغفرانیم
 که جسد قرانی را با هملان واکنداریم
 و در انشیان الهی ماوی کبریه با وجود
 این چه حرفها که میگویند و چه سفینها
 که از لسان جاری می نمایند کویا با کشتن
 در اسکان تحقیق نیافته و یک گوش
 باز نکشیده است کوی بی و خردن الی الله
 اقول ان مصیبتنا الی الله کتب الله لنا
 اخریکو ای مردم رحمی بر خود نمائید

اگر بر غیر نذارید زیرا شمه افعال و افعال
 بخود شمارا جمع است و اگر سبب اشتغال
 تا راهی نمیشوید دیگر علتی اتخاذ چرا
 و اگر تا صبر نیتید باعث انضباط
 اخرا این سراج را زجاجی نه تا او را از
 بادهای مخالف حفظ نماید و این شمع
 تا نوسانی تا او را از غبار نفوس محفوظ
 دارد اگر چه تا نوسانی جزو فیاضی الهی
 و زجاجی جزو رضای او نخواهد در حصن
 حدید تسلیم ساکن است و بر درکن شد
 مستحبت ذکر با آن یا اگر چه خواهد از سلیمان

جويا شويد و سبباين ^{التي} ^{بعضي} ^{الها}
 ناس بشدوا الامر كمن نعت من يداد م
 منايه كالت محمد دم ومانشاء الال
 ليشاء الله من الالحاق قبل الشين ١٥٦
 هو الفضل على ما ليشاء اذا سمعت
 نداء من ملا الاصل بان يا عبد قافد
 ونداء في سبيلنا وانا قبلنا و كان
 الامر مقتضيا في عزة شوال ١٢٢٢

فرقة
 من كاستها
 كاستها السلكين
 عرف الزاد بون الفضل
 بوعزل القول من شوق السلطان
 من سبيلنا الهياج من
 ظهور لقطعة اليها
 روجه اسق
 فداء

٣١ شهر رجب
 ١٣١١ من الهجرة النبوية
 على ما جرىها الف سلام و تحية به
 والحمد لله و قد عني الاقامة من عبد بلقاسم